

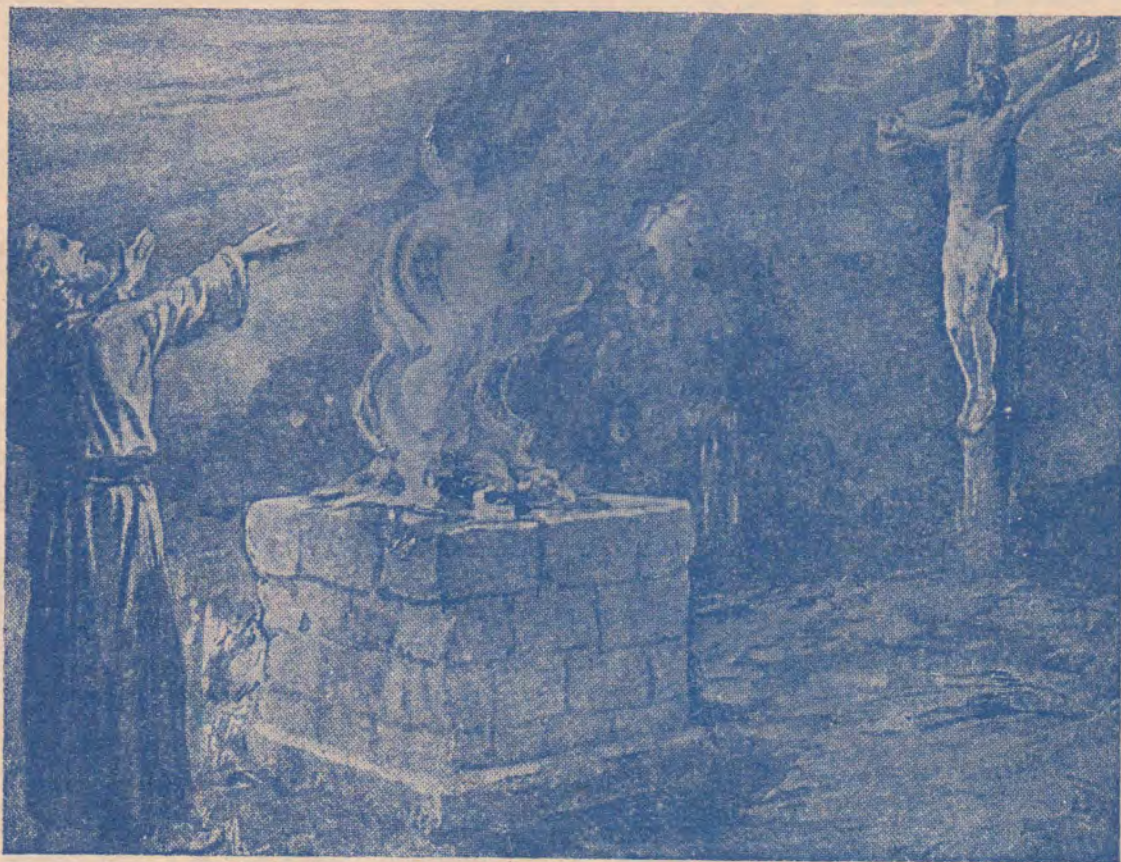
CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVI Nr. 4

APRILIE 1958

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116
Apare sub conducerea unui comitet

SLUJBA DE MARE PREOT A LUI HRISTOS

Preția lui Hristos este o doctrină cardinală în învățăturile noului Testament. Moartea ispășitoare a lui Hristos și jertfa Sa atot satisfăcătoare pentru răscumpărarea omului, este pentru noi ca și pentru toți creștinii evangheliei, — adevărul central al creștinismului. Și totuși, jără învie-

rea și înălțarea Mântuitorului, foloșele jertfe, Sale ispășitoare n-ar putea fi la îndemina omului. 1 Cor. 15, 17.

Biruința Mântuitorului nostru pe Golgota a fost hotărâtoare și veșnică. El nu a biruit numai păcatul, ci El a biruit și moartea. Aceste adevăruri cutremurătoare, au devenit punctul

central al slujirii apostolice: „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”. Fapte 4, 33.

Sfărîmînd lanțurile morții, Isus s-a înălțat în slavă (Ps. 24) ca să Se prezinte în fața lui Dumnezeu pentru noi. Și orolo a fost intronat în mijlo-

CUPRINS

- Slujba de Mare Preot a lui Hristos
- Dar astăzi (versuri) *Cristian Dor*
- Rusaliile
- Comentarii
- Ziua Șaptea E.G.W.
- Consacrare pentru slujire *Gh. Graur*
- Cunoașterea Divină E.G.W.
- Eu stau la ușa ta și bat *I. Mihordea*
- Știți?
- O acțiune de pace lăudabilă
- Scrisoare de rămas bun către un fiu *O. P. Hermann*
- Zi de primăvară (versuri) *I. Bătrina Voivodeni*
- Zarzavaturile și salatele ca hrană apărătoare
- Steaua din Betleem (versuri) *M. Chelcea*

DAR ASTĂZI...

Isuse, când purtat de patimi
Pe calea lumii rătăceam,
Când nici iubirea Ta, nici harul
Nici frumusețea nu-ți știam;

Mi-au spus-o mulți în multe feluri,
Cât esti de bun și plin de har
Că jericirea Ta și pacea
Și frumusețea n-au hotăr;

Că dragostea-ți e fără margini,
Fără-nceput și de sfârșit,
Că nimenea cît Tine-n lume
Nu-ți vednic a mai fi iubit;

Că frumusețea Ta întrece
A-nchipuirii n-alte zări,
Că ești izvor de-nesecat
Și năstăle-nviorări...

Mi-au spus alții și-atîț, Isuse,
De tot ce-n Tine-ai așa
Cînd inima pe veșnicie
Întreagă Ție Ți-ai preda.

Dar astăzi cînd mă scald în harul
Și-n slavă care mi-ai adus,
Isuse, nici a mîa parte
Din cît vîd eu, ei nu mi-au spus.

CRISTIAN DOR.

cul adorației ingerilor. Adreștîndu-l-Se ca Creator, ca Unul Care a întemeiat pămîntul — Ebr.1,10 — Atotputernicul Tată afirmă din nou poziția Sa zicînd: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea; de aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Tăi”. Ebr. 1,8,9.

Ungerea Lui ca Mare Preot a coincis cu intronarea Sa. Și acolo — pe tronul maiestății din înălțime, imediat după înălțarea Sa, El a intrat în slujba preoțească, „în cortul acela mai mare și mai desăvîșit, ca să Se înjăfășeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu”. Ebr. 9,11,24. Lui I S-a dat toată puterea și autoritatea atît în ceruri cît și pe pămînt.

PREOȚIA LUI HRISTOS, UN SUBIECT VITAL DE STUDIU

In teologia adventă, slujba de Mare Preot a Domnului Hristos ocupă un loc de seamă. De fapt noi creдем că subiectul lui Hristos în Sanctuarul de sus, trebuie să i se dea multă atenție și studiu, și îndeosebi jazei de încheiere a acestei slujbe, despre care știm că este o lucrare de judecată. Și pentru ca să înțelegem judecata, în mod necesar este nevoie să înțelegem ce se cuprinde în slujba Sa preoțească.

În ziua de Rusali, Ap. Petru a declarat că Isus învîna dintre morți. „S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a fost făcut Domn și Hristos. Această concepție a devenit cheie de vînt în solia apostolică.

Despre înălțarea Mintuitorului, apostolii s-au referit adesea în predicile și epistolele lor. Dar în epistola către Ebrei, se arată adevărata natură a lucrării Sale de Mare Preot.

Epistola, este în adevăr, o expunere a acestui mare subiect. Printr-o serie de propoziții care așoptesc primele zece capitole, jertfa lui Hristos și slujba Sa preoțească din ceruri, sînt puse în contrast cu jertfele pămîntești și preoția lui Aaron. Scopul acestor comparații este să accentueze realitatea și avantajile noii rînduiri. Iată un sumar al celor zece capitole:

SUMARUL POZIȚIEI LUI HRISTOS CA MARELE NOSTRU PREOT

Capitolul 1, prezintă pe Fiul lui Dumnezeu Creator și Susținător al tuturor lucrurilor v.2,10; ca întipărire a Ființei Lui și Moștenitorul tuturor lucrurilor v.2,3; ca Unul Care prin Sine Insuși a făcut curățirea păcatelor noastre și a șezut la dreapta mării în locurile preînalte (v.4) ca Fiu născut al lui Dumnezeu, v.5; ca Dumnezeu intronat și uns, v.8,9.

Capitolul 2, tratează despre intrupare, arătîndu-L ca om, făcut mai pe jos decît ingerii și gustînd moartea

pentru fiecare om, v.6,9; ca Liberato-rul și Căpetenia mîntuirii noastre, v.14—16; ca fiind făcut asemenea fraților Săi ca să poată deveni un Mare Preot milos și credincios, v.17; ca pabil să ajute pe cei ce sînt ispitiți, v.18.

Capitolul 3, îl arată ca Apostol și Mare Preot, mai mare decît Moise, credincios însărcinării Sale v.1—3; ca Ziditor al Casei, spirituale, care casă sîntem noi v.6,14.

Capitolul 4, îl descoperă ca Mare Preot al nostru, Care a străbătut cerurile v.14; ca Cuîntul lui Dumnezeu și ca Judecătorul nostru, înaintea ochilor Căruia, totul este gol și descoperit, v.12—13; și totuși în stare să simpatizeze cu cei ispitiți și în slăbiciuni, pentru că și El a fost ispăsit în toate privințele ca și noi, v.15.

Capitolul 5, îl introduce ca Mare Preot veșnic, după rînduiala lui Melhisedec, v.6,10; ca unul care sîntea cu slăbiciunile și a învățat să asculte prin suferințe, v.9.

Capitolul 6, declară că Dumnezeu, printr-un jurămint și-a îndărit planul Său în Hristos v.16,17; că Hristos a pătruns dincolo de perdea și că El este speranța și ancora sufletului, v.19.

Capitolul 7, contrastează trăsăturile preoției lui Melhisedec, cu acelea ale Leviticului; Melhisedec — numit împărat al neprihăniturii și al păcii, v.2; Melhisedec mai mare decît Abraam și de aceea preoția lui Hristos este mai mare decît preoția levitică, v.4—7; accentuează că preoția lui Hristos nu era după rînduiala lui Aaron, adică nu era moștenită de la părinți deoarece Hristos se tragea din Iuda și nu din Levi, după rînduiala lui Melhisedec care a fost făcut preot de Dumnezeu și nu din părinți, v.14; a fost făcut nu prin legea unei porunci omenesti, ci în puterea unei vieți nepieritoare, v.16; ca fiind garantul răs-cumpărării noastre, v.22; Sînt, nevinovat, fără pată și despărțit de păcătoși, v.26; trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi, v.25.

Capitolul 8, ne conduce la punctul central al epistolei, adică Isus ca slujbaş al adevăratului cort, v.1,2; avînd o slujbă cu atît mai înaltă decît a lui Aaron, v.6; întemeiază un nou legămînt pe jăgăduinți mai bune, v.6—8. Iși scrie legea Sa în inimile și în mințile noastre v.10.

Capitolul 9, compară templul ceros cu cel pămîntesc, v.2—11. Hristos — Marele nostru Preot oficiază într-un cort mai mare și mai desăvîșit, v.11. El a obținut pentru ei o răs-cumpărare veșnică v.12; ca o jertfă nepătată Se oferă pentru omul pierdut v.14; Lucrurile cerești nu sînt curățite cu singele animalelor, ci cu jertfe mai bune, v.23. În ceruri, Hristos Se înjăfășează înaintea lui Dumnezeu pentru noi, v.24; șterge păcatul prin jertfa Sa, v.26, și apoi se reîntoarce pe pămînt pentru poporul Său, v.27,28.

Capitolul 10, prezintă pe Hristos ca o împlinire deplină a tipurilor și um-

belor din legea levitică, v. 1—9; jertfele pămîntesti nu puteau șterge păcatele, v. 4.11. El a devenit o cale nouă și vie v. 20; prin El noi putem să apărăm în prezența lui Dumnezeu cu o îndrăzneală sfințită, v. 19.21.

CONTRASTUL DINTRE PREOȚIA LUI AARON ȘI CEA A LUI HRISTOS

In această epistolă sînt contraste însemnate între preoția lui Aaron și preoția lui Hristos.

1. Aaron a fost un simplu om. — Hristos era Fiul lui Dumnezeu.

2. Aaron și urmașii săi, erau din jire păcătoși. — Hristos era sfințit, nevinoval, fără pată și desparțit de păcătoși.

3. Aaron aparținea tribului lui Levi. — Hristos era din Iuda, trib imparătesc.

4. Aaron a fost făcut preot după legea unei porunci jirești. — Hristos a fost făcut preot prin cuvîntul jurămîntului.

5. Slujba lui Aaron n-a făcut nimic desăvîrșit — Hristos a desăvîrșit pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți.

6. Aaron a slujit în copia lucrurilor cerești. — Hristos slujește în adevăratul cort, chiar în ceruri.

7. Cortul lui Aaron era făcut de mîini omenești. — Cortul lui Hristos nu este făcut de mîini omenești.

8. Aaron oțerea japi și vîței. — Hristos S-a oțorit pe Sine Insuși.

9. Preoția lui Aaron avea de a face cu slăbiciunile. — Hristos este preot în puterea unei vieți veșnice.

10. Preoția lui Aaron a fost schimbată. — Hristos are o preoția neschimbătoare.

11. Aaron era preot în cortul pămîntesc. — Hristos slujește chiar în ceruri înjăfășindu-Se în jața lui Dumnezeu pentru noi.

12. Aaron nu putea continua, din cauza morții. — Hristos trăiește veșnic ca să mijlocească.

13. Aaron oțerea jertfe pămîntesti zilnic. — Hristos S-a oțorit pe Sine Insuși odată pentru totdeauna.

14. Jertfa lui Aaron nu putea șterge păcatele. — Hristos zice: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și de nelegiuirile lor”.

Epistola către Ebrei culminează cu afirmația că Isus suferind pe cruce ca să ne poată sfinți și după aceea înviind dintre morți, este acum în stare ca Mare Păstor al oilor, să ne desăvîrșească în orice lucrare, bună, împlinind în noi ceea ce este plăcut în ochii Săi — Ebr. 13,12.20.21.

HRISTOS SINGURUL MILOCITOR

Ca Mare Preot desăvîrșit, Care a făcut o ispășire desăvîrșită pentru păcatele poporului Său, Hristos este acum la dreapta lui Dumnezeu aplicînd vieților noastre meritele jertfei Sale desăvîrșite. In Exp. și Viz. citim:

„Marea jertfă fusese oferită și fusese primită și Duhul Sfințit care S-a

coborît în ziua de Rusalii, a transportat gîndurile ucenicilor de la templul pămîntesc în cel ceresc, unde Isus intrase prin propriul Său singe, ca să reverse asupra ucenicilor Săi meritele ispășirii Sale”.

El face aceasta ca Mijlocitor al nostru pentru că este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și credincios. — Omul Isus Hristos. 1 Tim. 2.5. Numai prin El singur avem noi intrare la Dumnezeu. El, ca Dumnezeu este Mijlocitor de la divinitate în jos, către omul cel pierdut; și ca om, El este de asemenea Mijlocitor de la om în sus către Dumnezeu. Preoția Sa constituie singurul canal de legătură vie între Dumnezeu și om.

Numai ca Preot putea El să trazeze cu păcatul; și din cauza aceasta a devenit preot; ca Dumnezeu, El nu putea sluji ca Preot, pentru că preotul „trebuie să fie luat dintre frații lui”. De aceea este de trebuință ca El să fie făcut asemenea fraților Săi, ca să fie un preot milos și vrednic de încredere. Astfel oțim că fiecare Mare Preot este luat dintre oameni. Mai oțim că El, prin Duhul cel veșnic, S-a oțorit pe Sine fără pată lui Dumnezeu.

Hristos S-a oțorit pe Sine nu numai pe cruce, ci El a fost darul lui Dumnezeu, chiar de la întemeierea lumii.

În camera de sus înainte de a merge în Ghetsemani Hristos a oțorit Tatălui Său rugăciunea Sa de Mare Preot. El care avea parte de slava strălucitoare a divinității veșnice, a prezentat pe ucenicii Săi Tatălui, și nu numai pe ei, ci pe toți cei care prin slujirea lor, aveau să fie aduși la cunoștința mîntuirii. Serva Domnului schițează în mod impresionant scena, în cuvintele următoare:

„Eu nu mai sînt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una după cum sîntem și Noi. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat; și nici unul dintre ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Ioan 17,11.20.21.

„Astfel în limbajul unuia care avea autoritate divină, Hristos predă Biserica Sa aleasă, în brațele Tatălui Său. Ca Mare Preot uns, El a mijlocit pentru poporul Său. Ca păstor credincios, El a adunat turma la umbra Celui Atotputernic-Adăpost puternic și sigur”.

AGONIA DIN GRADINA

Din locul acela de comuniune, Isus a plecat să împlinească pe Satana. Mat. 26, 38. E credința noastră că în grădina Ghetsemani, „El — în realitate — a primit să ia locul nostru și

într-un sens special, era foarte conștient de greutatea păcatului nostru.

În ceasul acela întunecat, El strigă: „Sufletul Meu este cuprins de o intristare de moarte”. (Mat. 26,28). În grădina, El nu S-a rugat pentru ucenicii Săi, ci pentru Sine. Scriptura spune că El, „a adus rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte”. Ebr. 5,7. Următoarele rînduri descripțive accentuează această realitate.

„El simțea că din cauza păcatului era desparțit de Tatăl Său. Prăpastia era atît de largă, atît de întincoasă și atît de adîncă, încît sufletul Său Se cutremură în jața ei. În groaza aceasta, El nu trebuia să-Și jolosească puterea dumnezeiască pentru a scăpa. Ca om trebuia să sufere urmarile păcatelor omului; ca om trebuia să îndure mînia lui Dumnezeu împotriva călcarilor de lege.

Hristos Se găsia acum într-o stare cu totul deosebită de aceea de pînă acum. Suferința Lui poate fi descrisă bine numai în cuvintele proiectului: „Secolă-te scabie, asupra Păstorului Meu și asupra Omului care îmi este tovarăș! — zice Domnul oștirilor”. Ca Locuitor și Garant al omului păcătos Hristos trebuia să sufere sub ăreptatea dumnezeiască. El a pățit ce însemna dreptatea. Pînă acum fusese Mijlocitor pentru alții; de astă dată El dorea să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El.

HRISTOS — PREOT ȘI JERTFA

Aici în grădina, iar mai firziu pe cruce, El a fost și Cel ce dăruia și Cel dăruit, adică și Preot și Jertfa.

„După cum în serviciul tipic, Marele Preot lăsa la o parte vestimîntul Său pontifical și-și oțicia îmbrăcăt în alb — ca oricare preot, tot astfel și Hristos a pus deoparte vestimîntul Său dumnezeiesc și S-a îmbrăcăt cu omănescul oferind jertfa. El, Preot, și tot El și victimă”.

Preoții Levitici, în serviciul tipic erau închinăți prin singele oștelor; dar Hristos, în desăvîrșirea preoției Sale, a fost consacrat prin oțor singelui Său propriu. Ebr. 9,12. El S-a dăruit pe Sine Insuși — este declarația Scripturii, — și ca Preot al nostru, a fost consacrat odată pentru totdeauna; și lucrul acesta nu l-a făcut fără jurămînt. Ebr. 7,27—29.

Preoția Sa — de aceea, — include dăruirea Sa lui Dumnezeu, pentru că numai un preot putea să oțere jertfa. Vărsarea singelui Său; a ratificat legămîntul veșnic, pe care l-a făcut Dumnezeu la început pentru om. Efectele sacrificiului Său, nu ar fi fost niciodată de folos omului, dacă Hristos nu ar fi înviat din morți, și nu Si-ar fi luat locul la dreapta Tatălui ceresc. Adevărul acesta e arătat în murit de Apostolul Pavel: „Dacă Hristos nu a înviat, atunci propovădîrea noastră este zadărnica, și zadărnica este și credința noastră... voi sîntei

incă în păcatele voastre". I. Cor. 15. 14—17.

Cînd Mintuitorul nostru S-a înălțat la ceruri, El S-a înfățișat înaintea Tatălui, în prezența îngerilor și cu ocazia aceasta a fost înscăunat ca Marele nostru Preot. Ca și Melhisedec, El este Impărat al neprihănirii și Impărat al păcii. Ebr. 7,2. Deși este împăratul slavei, El este de asemenea și Impărat-Preot, după rînduiala lui Melhisedec, pe tronul Tatălui Său „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni — Omul Isus Hristos. I Tim. 2,5. Ca Fiu divin al lui Dumnezeu El a devenit Preot după rînduiala lui Melhisedec — Ebr. 6,20. — cu singura caracteristică amintită în Ebr. 7,3, și anume că e preot în veac. Tot așa și Hristos „rămîne în veac și trăiește pururea ca să mijlocească". Ebr. 7,24,25.

SERVICIUL DIN VECHIUL SANCTUAR — UN EXEMPLU

În timp ce Adventiștii cred că tabernacolul mozaic sau sanctuarul cu serviciile lui de sacrificii, — în timp trebuiau să-și găsească împlinirea în jertfa desăvîrșită și în slujirea preoțească a Mintuitorului nostru, în același timp recunoaștem că lecții foarte importante pot fi învățate din studierea tabernacolului și a serviciilor lui. Dar în timp ce tipurile și umbrele ritualului levitic au o însemnătate spirituală, nu trebuie să ne așteptăm ca fiecare amănunt al sanctuarului din vechime să aibă o însemnătate tipică.

De exemplu acele cu gămbăle și zăvoarele care ajutau la susținerea cortului, erau obiecte fotositoare, fără să aibă o însemnătate specială. E mai bine să vedem și să studiem marile realități sau adevăruri ale jertfei și slujirii preoțești a lui Hristos, decît să stăruim prea mult asupra amănunțelilor serviciului tipic, care ne dau numai o zugrăvire incompletă a sacrificiului și a slujirii lui Hristos. E mult mai bine să interpretăm cortul pămîntesc în lumina celui de sus, ceresc, — decît să mărginim realitățile antitipului prin aplicarea lor la tip adică la cortul pămîntesc.

Clădirea, ritualul și jertfele luale la un loc, aveau menirea să ne arate calea lui Dumnezeu. Preoții din vechime slujeau în chipul și umbra lucrurilor cerești. Ebr. 8,5. Și în timp ce erau numai umbra lucrurilor viitoare — nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, 10,1. — totuși ele erau lecții prețioase ale realității, o instituție profetică cu o însemnătate adîncă. Pentru motivul acesta li se dăduseră amănuntele construirii clădirii și a serviciilor. O mare parte din Exodul și Leviticul conține instrucțiuni, și esența acestor detalii se vede în însemnătatea lor antitipică din epistola către Ebrei.

E regretabil că sînt creștini care vād prea puțin folos în studiul vechiului

sanctuar și al serviciilor sale. Și totuși de aceste simboluri se leagă o adîncă însemnătate. În timp ce legea nu a făcut nimic desăvîrșit (Ebr.7,19) și nu poate niciodată prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat, în fiecare an, să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie (10,1) totuși, faptul că în Scriptură se pune atît accent asupra Sanctuarului și serviciilor sale, descoperă însemnătatea lor, nu numai Israelitilor din vechime, ci și creștinilor de azi.

De fapt era o imposibilitate ca „singele taurilor și țapilor să ștergă păcatele (10,4), dar jertfa Mintuitorului nostru pe cruce, a făcut cu puțință ștergere păcatelor, intrucît „la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să ștergă păcatul prin jertfa Sa". (9,26). Expresia „Hristos S-a adus jertfa o singură dată ca să poarte păcatele multora" are o adîncă însemnătate. De asemenea citim „căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru todeauna; fiindcă prin moartea aș care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru todeauna; prin jertfirea trupului lui Hristos odată pentru todeauna. El a făcut aceasta nu prin singele țapilor și vițelilor, ci cu Insași singele Său după ce a căpătat o răscumpărare veșnică".

RASCUMPARAREA DESAVIRȘITA PRIN BIRUINȚA LUI HRISTOS

Cînd S-a înălțat la ceruri, a șezut la dreapta mării în locurile prea înalte (Ebr. 1,3 ca Rom. 8,34; Efes. 1,20, Col. 3,1) Însemnătatea acestui act se pierde dacă noi îl interpretăm numai sub aspectul atitudinii. Ea exprimă în realitate, onoarea reprezentată prin autoritate. Ștefan L-a văzut nu șezînd, ci stînd la dreapta lui Dumnezeu (Fapte 7,56). În timp ce El ca Marele nostru Preot slujește în favoarea noastră, El este de asemenea și împreună executor cu Tatăl în guvernarea universului. Cit de săvîrit este gîndul că Impăratul care ocupă tronul este și Reprezentantul nostru în curțile cerești. Aceasta are o însemnătate și mai mare, cînd ne dăm seama că Isus — Garantul nostru, a intrat în locul sfințit și apare în fața lui Dumnezeu pentru noi. Lucrul acesta nu s-a făcut cu nădejdea ca să obțină ceva pentru noi pe oruce. Și acum, ca Marele nostru Preot, El slujește în puterea jertfei Sale ispășitoare pentru noi. Următoarele rînduri dintr-o carte, ne redau bine acest adevăr:

„Jertfa fusese adusă și terminată pe cruce, după cum la templu jertfele erau ucise în curtea de afară. Numai prin singele acestor jertfe, Marele Preot avea autoritatea să intre în locul prea sfințit și după ce intra, trebuia să stropescă cu singele care încă era cald și așa să prezinte jertfa înaintea lui Dumnezeu. Tot așa, Hristos trebuia să intre în Sanctuar spre a putea prezenta sacrificiul adus pe Golgota.

O Evanghelie care se încheie cu istoria crucii, putea să aibă toată pu-

teea de innobilare a unei iubiri înfrînute. Dar puterea unei vieți nesfîrșite ar fi lipsit. Nepieritoarea viață a Marelui nostru Preot, face ca jertfa Sa ispășitoare să fie operativă și este un nescecat izvor al vieții de îndreptățire și de har în toți adevărații Săi urmași de pe pămînt.

În timp ce noi nu putem înțelege pe deplin natura slujirii preoțești a lui Hristos, totuși știm că El este Mijlocitorul nostru și că este singurul între Dumnezeu și om. Slujirea aceasta este o lucrare de mijlocire (Rom. 8,34; Ebr. 7,25) El ne mărturisește înaintea Tatălui și ne pretinde ca ai Săi — Apoc. 3,5. El revarsă milă și ajutor de la Tronul harului, Ebr. 4,1 și în calitate Lui de Mare Preot dă poporului Său putere ca să învingă păcatul. I Cor. 15,57; Apoc. 3,21.

Unul dintre cuvintele cheie în studiul preoției lui Isus este cuvîntul „mai bune". El a adus o nădejde mai bună; este Mijlocitorul unui legămînt mai bun, care a fost întemeiat pe făgăduinți mai bune și de aceea El a devenit Garantul unui testament mai bun. Ebr. 7,19; 8,6; 7,22.

ISUS DEVINE GARANTUL NOSTRU

Hristos a devenit Garantul nostru și tot El a îndeplinit ceea ce pretindea legămîntul cel veșnic. Ca al doilea Adam, El a devenit Unul din neamul lui Adam. Și ca Garantul nostru, El nu a purtat numai păcatele noastre pe Golgota, ci de la Tronul Harului El revarsă binecuvîntările Sale și mijlocește în favoarea noastră.

El putea fi ales dintre oameni, pentru că era sfințit, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși (7,26) El a venit în mijlocul omeniții nu printr-o naștere firească, ci într-un fel minunat. Nașterea Lui a fost supranaturală. Tatăl Său era Dumnezeu. Deși născut în carne, El era totuși Dumnezeu și era lipsit de patimile moștenite care strică pe descendenții lui Adam. El era fără păcat nu numai în comportamentul Său exterior, ci chiar în natura Să. El putea spune cu adevărat: „Satan n-are nimic în Mine", Ioan 14, 30 (sau nu găsește nici un răspuns în Mine). În El nu era nimic care să răspundă la invitațiile celui rău. Și tocmai de un asemenea preot avem noi nevoie. Dacă El S-ar fi pătat chiar și cu o minjitură a păcatului, ar fi fost descalificat de a mai fi jertfa noastră sau Marele nostru Preot. Dar deși fără păcat în viața și natura Sa, a fost totuși ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat — Ebr. 4,15 Și din cauza aceasta, El poate să simpatizeze cu noi în toate întristările și încercările noastre.

Ca să Se poată achita de răspunderea Sa preoțească, El, ca și preoții lui Israel de altă dată trebuia să aibă ceva de adus. (8,3) Cînd Aaron s-a prezentat pe sine înaintea Domnului în serviciul tipic, trebuia să aibă cu sine singele jertfei. La fel, cînd Isus

S-a prezentat înaintea Tatălui în favoarea noastră, în Sanctuarul de sus, trebuia să aibă și El singe; dar cu însuși singele Său — 9,12. Noi am fost răscumpărați prin singele scump al lui Isus, Mielul fără cusur și fără prihană". 1 Petru 1,19.

Am notat deja că încă din grădina Ghetsemani povara păcatelor lumii a fost îngrămădită asupra Mintuitorului nostru. Despre El zice Apostolul Petru: „El a purtat păcatele noastre pe lemn, 2,24. Astfel, păcatele noastre au fost imputate, au fost atribuite Lui. „El, Cel ce n-a cunoscut păcat, a devenit păcat pentru noi, ca noi să fim neprihăniți lui Dumnezeu în El". 2 Cor. 5, 21. El a acceptat păcatul nostru și l-a purtat în calitate de Inlocuitor, fiind și jertfă și preot... Dar, pentru ca să poată aduce la deplină realizare planul Său pentru răscumpărarea noastră, a trebuit să Se înalțe la ceruri ca Mijlocitor al nostru. Din cartea amintită mai sus, cităm:

„Dacă Hristos ar fi rămas pe pământ după învierea Sa, și-ar fi săvârșit numai jumătate din lucrarea Sa preoțească. Înălțarea Sa la cer era necesară pentru menținerea drepturilor guvernământului lui Dumnezeu, pentru apărarea Insuși a Răscumpărătorului și pentru binele poporului Său; și pentru ca ceea ce El a început să fie continuat, consumat și realizat, pe deplin în ceruri. Sacrificiul ispășitor al lui Isus fusese adus odată pentru totdeauna, dar trebuia să-și ocupe locul Său, ca Mijlocitor la dreapta lui Dumnezeu, dacă Biserica Lui, voia să se bucure de meritele sacrificiului Său. Dacă Hristos rămânea pe pământ, și-ar fi lăsat opera nedesăvârșită, având în vedere că poporul Său avea nevoie de Unul care să Se înălțase înaintea lui Dumnezeu pentru ei. 9, 24. Dacă Aaron ar fi adus jertfă numai pe altarul de aramă și nu ar fi dus singele dincolo de perdea și-ar fi făcut lucrarea numai pe jumătate”.

LOCUL SLUJIRII LUI HRISTOS

Unde, când și cum slujește Mintuitorul nostru? Scriptura nu dă loc la nici o speculație. El slujește în Sanctuarul ceresc. Ebr. 8, 1, 2. Atât timp cât ritualul cel vechi continua, calea spre Sfânta Sfințelor nu era deschisă. 9, 8. Traducerea pe care o avem noi zice: „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în locul prea Sfânt nu era încă deschis din vreme sta încă în picioare cortul dinții”.

Când Mintuitorul nostru a murit pe cruce, catapeteasma templului pămîntesc s-a rupt în două de sus pînă jos, arătînd tuturor generațiilor viitoare că umbra se înlăturase cu sfința; timpul s-a împlinit în antitip. Pentru prima dată, Locul Prea Sfânt din Sanctuarul pămîntesc nu mai era ascuns de privirea omenească și nu mai era sfînt. Tot ceea ce constituise o barieră fusese dat la o parte... Noi putem veni acum cu îndrăzneală la Tronul Harului, nu

cu teamă, nici cu groază, ci cu încredere și cu bucurie. „Să ne apropiem de o inimă curată, cu credință deplină, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru adică Trupul Său. Ebr. 10, 20, 22. Când Mintuitorul nostru Și-a dat trupul Său pentru viața lumii — Ioan 6,21 — calea spre ceruri a fost deschisă. „Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine”. Ioan 14,6.

DESAVÎRȘIREA CARACTERELOR NOASTRE

Când Domnul nostru înălțat, Hristos stă pe tronul dumnezeirii, totuși El este Mijlocitorul nostru (grecește: paraclet-apărător, ajutor). reprezentîndu-ne înaintea Tatălui. 1 Ioan 2, 1. Acelaș cuvînt este tradus — Mingietor, Ioan 14, 26. Isus vorbea ucenicilor Săi despre Duhul Sfînt, care avea să vină la ei ca paraclet sau ajutor. Atît Isus cît și Duhul Sfînt slujesc în calitate de apărător-advocat. Mintuitorul nostru este Apărătorul nostru la Tatăl, reprezentîndu-ne pe noi la tronul Tatălui, în timp ce Duhul Sfînt este Apărătorul nostru sau ajutorul nostru aici pe pămînt, reprezentînd o omenire pierdută înaintea Tatălui și Fiului. În Evanghelia după Ioan, paraclet este tradus Mingietor, dar în epistola sa, este tradus cu Mijlocitor. Ca Apărător și Mijlocitor al nostru. Isus trimite Duhul Său Cel Sfînt în inimile noastre ca Mingietor și Călăuză.

Ținta lui Dumnezeu pentru poporul Său este desăvîrșirea. Isus zice: „Fiți desăvîrșiți după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvîrșit”. Mat. 5, 48. Dar jertfîrea taurilor și jărilor nu putea să desăvîrșescă pe niciun om Hristos a făcut ceva pentru omenirea pierdută, ceea ce jertfele din vechime nu puteau face. Când El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, El a șters zapisul cu rînduiele care erau împotriva noastră și ne erau prăvălitoare și l-a nimicit pironindu-l pe cruce”. 1 Petru 2, 24. Col. 2, 14.

„Jertfa lui Hristos în favoarea omului era deplină și completă. Condiția ispășirii fusese îndeplinită. Lucrarea pentru care El venise în lumea aceasta, fusese realizată. El cîștigase împărăția. El o smulsese de la satana și devenise moștenitorul tuturor lucrurilor”.

În timp ce Hristos este făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, 1 Cor. 1, 30, totuși cei ce sînt făcuți desăvîrșiți sînt numai aceia care acceptă din plîn harul Său. Într-adevăr, „El poate să mintuască în chip desăvîrșit pe cei ce vin la Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”. Ebr. 7, 25. De aceea, cei ce vor să fie mintuiți trebuie să vină la Dumnezeu. Ei trebuie să apuce viața veșnică 1 Tim. 6, 19. Când noi îl primim pe El, sîntem îndreptățiți. Aceasta

înseamnă că dreptatea sau îndreptățirea Sa, ne este atribuită nouă și noi stăm înaintea lui Dumnezeu ca și cum n-am fi păcătuit niciodată. Dar numai cei care stăruiesc și îl sînt pe Domnul cu o putere ce rămîne în ei și care încontinuu își însușesc harul Său pentru biruirea jirii lor păcătoasă, sînt sfințiți și făcuți desăvîrșiți. În această privință, cităm, de la un autor:

„Îndreptățirea și sfințirea niciodată nu pot fi despărțite; cînd Dumnezeu atribuie dreptatea sau neprihănirea lui Hristos, El oferă deasemenea și principiul sfințeniei, ultimul fiind roada sau consecința primului, și amîndouă fiind necesare înainte ca noi să putem fi admiși în ceruri. Pentru că singele lui Hristos a îndeplinit în totul orice cerință a lui Dumnezeu din partea poporului Său, de aceea puterile și efectele curățitoare sînt aplicate lor prin Duhul Sfînt.

„Pentru că singele lui Hristos nu este numai o simplă cheie care deschide Locul Prea Sfînt pentru El ca Marele nostru Preot și Răscumpărător; singele nu este numai prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, prin care noi sîntem izbăviți din sclavie, și liberați de blestem ne putem apropia de Dumnezeu; ci el-singele, deasemenea, ne desparte de moarte și de păcat. El este nestricăcios, încontinuu curățitor și înviorător; prin singele acesta noi ne despărțim de această lume rea și o biruim; prin singele acesta noi ne păstrăm veșmintele noastre, albe și curate”.

De aceea, în timp ce îndreptățirea este neprihănirea atribuită, sfințirea este neprihănirea acordată.

Desăvîrșirea Mintuitorului nostru, viața de predare și ascultare, este în totul a noastră prin credință. Și aceste calități ale desăvîrșirii, El le revorsă asupra poporului Său din locul Sanctuarului Său. Rugăciunile noastre însoțite într-un fel tainic, cu altarul de aur al tămîierii, Apoc. 8, 3, 4. se urcă în Sanctuarul ceresc — 5, 8, — sînt prezentate în fața Domnului și sînt împletite cu virtuțile vieții Sale neprihănite.

„Hristos S-a legat să fie Inlocuitorul și Garantul nostru și el nu neglijează niciunul dintre acestea două. El care nu putea să vadă înțînța omenescă expusă la ruina veșnică, fără ca să-și verse sufletul Său la moarte în favoarea sa, va privi cu milă și compătimire asupra fiecărui suflet care înțelege că nu se poate mintui pe sine însuși.

El nu va privi asupra rugătorului tremurînd, fără a-l ridică. El care prin propria Sa ispășire a găsit pentru om un capital nesfîrșit de putere morală, nu va pregeta să întrebuițeze această putere în favoarea noastră.

Noi putem aduce păcatele și cererile noastre la picioarele Sale, pentru că El ne iubește. Fiecare privire și cuvînt al Său invită încrederea noastră. El

(Continuare în pag. 16-a)

R U S A L I I L E

Când ucenicii se întoarseră de pe Muntele Măslinilor la Ierusalim, oamenii priviră la ei, sperînd să vadă pe fețele lor expresii de înfrîntare, turburare și înfrîngere, însă în loc de acestea văzură ferice și biruință. Acum ucenicii nu se tînguiau pentru dezamăgirea nădejdilor. Ei văzuseră pe Mîntuitorul lor, și cuvintele făgăduinței dată la despărțirea Sa răsunau continuu în urechile lor.

Ascultători de porunca lui Hristos, ei zăboviră în Ierusalim așteptînd făgăduința Tatălui, — revărsarea Spiritului. Ei nu așteptară în trîndăveală. Raportul biblic ne spune că „tot timpul stăteau în templu, și laudau și binecuvîntau pe Dumnezeu”. De asemenea ei se adunară laolaltă, pentru a prezenta cererile lor Tatălui în numele lui Isus. Ei știau că au un Reprezentant în ceruri, un Apărător la tronul lui Dumnezeu. Cu un respect solemn ei se plecau în rugăciune, repetînd asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Pînă acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: Cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. Mai sus și tot mai sus întindeau ei mîna credinței, cu argumentul cel puternic: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!”

În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și-și mărturiseau necredința lor. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le vorbise înainte de moartea Sa, ei pătrundeau mult mai pe deplin înțelesul lor. Adevărurile care le dispăruse din memorie erau din nou aduse în mintea lor, și le repetau unul de la altul. Ei se învînuiau pe ei înșiși pentru faptul că nu înțeleseseră pe Mîntuitorul. Ca și o procesiune, scenă după scenă din minunata viață a Mîntuitorului trecea pe dinaintea lor. Meditînd la viața Lui curată și sfîntă, simțeau că nici o strădanie nu ar fi prea grea, nici un sacrificiu prea mare, dacă ar putea doar să mărturisească în viața lor despre caracterul plin de iubire al lui Hristos. O, gîndeau ei, dacă le-ar fi fost cu puțință să mai trăiască din nou cei trei ani trecuți, cît de cu totul altfel ar fi lucrat ei! Dacă ar fi putut doar să mai vadă odată pe Învățătorul, cu cîtă ardoare s-ar fi străduiți a-l dovedi cît de mult îl iubeau și cît de sinceri erau în mîhnirea lor că L-ar fi înfrîntat cîndva prin vreo vorbă sau o faptă de îndoială! Însă erau mîngîiați la gîndul că fuseseră iertați. Și ei se hotărîră ca, pe cît le era cu puțință să-și ispășească puțina lor credință printr-o curajoasă mărturisire a Lui înaintea altora.

Ucenicii se rugau cu o nepotolită căldură spre a fi făcuți destoinici a întîmpina pe oameni, și ca în convorbirile lor zilnice să fie în stare a vorbi cuvinte care să îndrume pe păcătoși la Hristos. Înlăturînd orice deosebire, orice dorința de înțietate, ei se strînsoră laolaltă într-o obște creștină. Ei se apropiară mai mult și tot mai mult de Dumnezeu, și făcînd aceasta înțeleseseră ce privilegii avuseseră ei de a li se fi îngăduit să trăiască într-o tovarășie atît de strînsă cu Isus. Inimile le erau pline de înfrîntare cînd se gîndeau cît de adesea îl mîhniseră prin înfrînzarea lor de a înțelege, lipsa lor de a pricepe învățăturile, acelea care spre binele lor, El se străduia să-i învețe. Aceste zile de pregătire au fost zile de adîncă cercetare a inimii.

Înălțarea lui Isus la cer era semnul că urmașii Lui urmau să primească fericea făgăduință. După ea trebuia să aștepte ei mai înainte de a-și începe lucrul. Cînd Hristos trecu porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce s-a încheiat această ceremonie, Spiritul Sfînt se coborî asupra ucenicilor în tonențe bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avuseseră la Tatăl din toate veșnicile. Revărsarea de la Rusalii era vestirea din partea

Cerului că intronarea Mîntuitorului a fost săvîrșită. Potrivit făgăduinței Sale, El trimisese Spiritul Sfînt din ceruri asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pămînt, și era Cel Uns peste poporul Său.

„Niște limbi ca de toc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat cîte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfînt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească”. Spiritul Sfînt, luînd forma limbilor de foc, a venit asupra celor adunați. Aceasta era o exteriorizare a darului revărsat atunci asupra ucenicilor, dar, care îi făcea în stare a vorbi cu ușurință în limbi pe care mai înainte nu le cunoscuse. Înfașurarea de toc preînchipuia ardoarea zelului cu care aveau să lucreze apostolii cum și puterea ce avea să însoțească lucrarea lor.

„Se aflau atunci în Ierusalim, Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sînt sub cer”. După risipire, Iudeii fusese împrăștiati aproape în fiecare parte a lumii locuite, și în exilul lor învîntase să vorbească diferite limbi. Mulți din acești Iudei se găseau cu ocazia aceasta la Ierusalim, luînd parte la sărbătorile religioase ce aveau loc atunci. Printre cei adunați era reprezentată fiecare limbă cunoscută. Această deosebire de limbi ar fi alcătuit o mare piedică în vestirea Evangheliei; de aceea Dumnezeu, într-un chip minunat împlini lipsa apostolilor. Spiritul Sfînt făcu pentru ei, ceea ce ei nu ar fi fost în stare a săvîrși într-o viață. Ei nu ar fi putut vesti adevărurile Evangheliei decît vorbind pe înțeles limba aceluia pentru care lucrau. Acest dar uimitor era o puternică dovadă pentru lume că însarcinarea lor purta pecetea cerului. De aci înainte vorbirea ucenicilor era curată, simolă și distinctă, fie că vorbeau în limba lor de naștere fie într-o limbă străină.

„Cînd s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas incremenită: pentru că fiecare îi auzeau vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc, nu sînt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecarea din noi în limba noastră, în care ne-am născut?”

Cu claritate și putere Petru mărturisii despre moartea și învierea lui Hristos: „Bărbați Israeliti, ascultați cuvintele acestea: Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, voi L-ați răstîgnit și L-ați omorît prin mîna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegîndu-l legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea”.

Petru nu s-a referit la învățăturile lui Hristos pentru a-și sustine poziția sa, fiindcă știa că prejudecățile ascultătorilor lui erau așa de mari încît cuvintele lui cu privire la acest subiect nu ar fi avut nici un efect. În loc de aceasta, el le vorbi despre David, care era scotit de Iudei ca unul din patriarhii neamului lor. „David, zicea despre El”, spunea Petru: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima, și mi se veseleşte limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde; căci nu-mi vei lăsa sufletul în locuința morților, și nu vei îngădui ca Sfîntul Tu să vadă putrezirea...”

„Cît despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit fraților, să vă spun fără șială că a murit și a fost îngropat; și mormîntul lui este în mijlocul nostru pînă în ziua de azi”. „Despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el, cînd a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți sîntem martori ai lui”.

Tabloul acesta este de mare interes. Iată pe oameni venind din toate părțile să audă pe ucenici mărturisind despre adevărul care este în Isus. Ei se înghesuie, se îmbulzesc în templu. Sînt acolo și preoții și mai marii, încă avînd pe fețele lor o încruntare de neagră răutate, cu inimile încă pline de dănuitoare ură împotriva lui Hristos, cu mințile lor mînjite încă de sîngele vărsat cînd au răstignit pe Mîntuitorul lumii. Ei gîndiseră să găsească pe apostolii copleșiți de teamă sub mîna cea tare a prigoanei și uciderii, însă i-a găsit liberați de orice teamă și plini de Spirit, vestind cu putere dumnezeirea lui Isus din Nazaret. I-a auzit declarînd cu mult curaj că Acela care așa de curînd fusese umilit, batjocorit, lovit de mîini nemiloase și răstignit, este Prînzul vieții și înălțat acum la dreapta lui Dumnezeu.

Unii dintre aceia care ascultau pe apostoli glasul de parte activă în osîndirea și moartea lui Hristos. Glasurile lor se amestecaseră cu acelea ale gloatei, cerînd răstignirea lui. Cînd Isus și Baraba stătuseră în fața lor în sala de judecată și Pilat întrebă: „Pe care voați să vi-l slobozesc?” ei strigaseră: „Nu pe El, ci pe Baraba! „Cînd Pilat le-a dat în mîini pe Hristos, zicînd: „Luați-L voi și răstigniți-L căci eu nu găsesc nici o vină în El”; „eu sînt nevinovat de sîngele neprihănitului acestuia” ei au strigat: „Sîngele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”.

Acum ei auzeau pe ucenici declarînd că, Cel răstignit fusese Fiul lui Dumnezeu. Preoții și mai marii tremurau. Poporul era cuprins de convingere dar și de spaimă sufletească. „Ei au rămas străpînși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”

Printre aceia care ascultau cuvintele ucenicilor erau Iudei devotați, sinceri în credința lor. Puterea care însoțea cuvintele vorbitorului îi convinsese că Isus era în adevăr Mesia.

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre: apoi veți primi darul Sfîntului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei ce sînt departe acum, în orice de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru”.

Petru învederă oamenilor care se convinseseră de faptul că ei lepădase pe Hristos fiindcă fusese înșelați de preoți și mai mari, și că dacă vor continua să caute sfat de la acești oameni și vor aștepta ca înainte de a îndrăzni ei să primească pe Hristos să-i vadă pe aceștia făcînd aceasta, atunci nu mai aveau să-L primească niciodată. Acești oameni puternici, deși dădeau o înfățișare de evlavie, erau ambițioși după bogății și glorie pămîntească. Ei nu erau dispuși a veni la Hristos să primească lumină.

Sub influența acestei lumini cerești, Scripturile pe care Hristos le lămurise ucenicilor se înfățișau înaintea lor cu strălucirea adevărului desăvîrșit. Vălul care îi împiedecase să vadă pînă la sfîrșitul a ceea ce fusese desființat, acum era îndepărtat și ei înțelegeau cu deplină claritate scopul misiunii lui Hristos și natura împărăției Sale. Ei puteau vorbi cu putere despre Mîntuitorul; și desvăluind ascultătorilor planul mîntuirii, mulți erau osîndiți și convinși. Tradițiile și superstițiile ticluite de preoți erau îndepărtate din minte lor și primeau învățăturile Mîntuitorului.

„Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete”.

Mai marii iudeilor își închipuiseră că lucrarea lui Hristos va lua sfîrșit odată cu moartea Lui; dar în loc de aceasta, ei fură martori la uimitoarele scene ale zilei de Rusalii. Ei auziră pe ucenici, înzestrați cu o putere și o vigoare necunoscute pînă atunci, predînd pe Hristos, iar cuvintele lor fiind înțarite prin semne și minuni. În Ierusalim, cetățuia iudaismului, mii de inși și-au declarat pe față credința lor în Isus din Nazaret ca Mesia.

Singure argumentele apostolilor, deși clare și convingătoare, nu ar fi înălțurat prejudecățile care stătuseră dirze în fața unei așa mari dovezi. Însă Spiritul Sfînt lucra în așa fel încît argumentele să ajungă la inimă însoțite de putere divină. Cuvintele apostolilor erau ca săgețile ascuțite ale Atotputernicului, convingînd pe oameni de vina

lor cea grozavă fiindcă lepădase și răstignise pe Domnul slavei.

Sub călăuzirea lui Hristos, ucenicii fuseseră aduși să simtă nevoia lor după Spirit. Sub învățatura Spiritului, ei primiră deplina lor calificare și porniră la lucrul lor. Ei nu mai erau neștiutori și neînvațați. Ei nu mai erau o grupă de elemente independente, dezbinătoare sau protivnice. Nădejile lor nu mai erau puse în măriri lumesti. Ei erau toți „o inimă și un suflet”. Hristos le umplea cugetele; ținta lor era înaintarea împărăției Sale. În minte și în caracter ei ajunseră asemenea învățătorului lor, și oamnenii „au priceput că fuseseră cu Isus”.

Rusalile le aduseseră iluminarea cerului. Adevărurile pe care nu le înțeleseseră în timpul cînd Isus fusese cu ei, acum le erau deznăluite. Cu o credință și o siguranță cum nu avuseseră niciodată mai înainte, ei primiră învățăturile Cuvîntului Sfînt. Pentru ei nu mai era o chestiune de credință faptul că Hristos era Fiul lui Dumnezeu. Ei știau că deși îmbrăcat în trup omenesc, El era în adevăr Mesia, și de aceea spuneau experiența lor tuturor oamenilor cu o încredere care aducea cu ea convingerea că Dumnezeu era cu ei.

Ei puteau vorbi cu siguranță despre numele lui Isus: căci nu era oare El Prietenul și Fratele lor mai mare? Aduși în strînsă comuniune cu Hristos, ei stăteau cu El în locurile cerești. În ce cuvinte arzătoare își îmbrăcau ei ideile cînd mărturiseau pentru El. Inimile lor erau covîrșite de o bunăvoință atât de deplină, de adevărată, de mult cuprinzătoare încît îi îndemna să meargă pînă la marginile pămîntului spre a mărturisii despre puterea lui Hristos. Ei erau plini de o dorință intensă de a duce înainte lucrarea pe care El le-o încredințase. Își dădeau seama de marea sarcină ce o avea față de cer cum și de răspunderea lucrării lor. Spiritul îi însuflețea și vorbea prin ei. Pacea lui Hristos strălucea pe fețele lor. Ei își consacraseră viața lor în serviciul Lui și faptele lor dovedeau predarea pe care o făcuseră.

TEXTE BIBLICE

Matei 5, 32: „Dar Eu vă spun că ori și cine își va lăsa nevasta, afară numai din pricină de curvie, îi dă prilej să precurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, precurvește”.

În providența lui Dumnezeu, instituția căsătoriei a fost hotărâtă ca să binecuvinteze și să înobileze omenirea. Legătura soțului cu soția a fost rinduită de Dumnezeu ca o ocazie în care să se matureze caracterul creștin. Cele mai multe dintre lucrările de potroire a personalității în viața căsătoriei, și dificultățile întâmpinate de mulți, în această lucrare de acomodare, cer din partea noastră exercitarea abținerii de sine și cîteodată chiar sacrificiul de sine. Adevărata dragoste este îndelung răbdătoare, plină de bunăvoință, ea nu caută folosul său, ea acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Cînd creștinii intră în legătura căsătoriei, ei trebuie să accepte răspunderea de a aplica aceste principii amintite aici. Bărbații și femeile care aplică aceste principii, și care sînt binecuvîntați ca prin harul lui Hristos să le aplice în propriile lor vieți, vor constata că nu există dificultate, oricît de serioasă ar părea ea, care să nu poată fi rezolvată. Cînd dispozițiile nu sînt identice, soluția creștină este să se schimbe dispozițiile, nu soții.

O face să precurvească. O femeie liberă e natural că va căuta să găsească un cămin. Dar prin recăsătorire cu altul, ea săvîrșește precuria deoarece căsătoria ei anterioară nu a fost desființată în mod legal în fața lui Dumnezeu. Marcu 10, 11, 12. Hristos a respins cu îndrăzneală tradiția rabinică din zilele Sale, aceea deosebi a școlii lui Hillel, care îngăduia divorțul pentru orice motiv. Se observase că în perioada Mosaică, nu exista nici o căsătorie printre iudei, de care soțul să nu se libereze oricînd în mod așa zis legal. Isus a accentuat că instituția căsătoriei era rinduită de către diavol și cînd se ajungea la ea pe cale onorabilă, era ratificată de Dumnezeu. Ce a împreună Dumnezeu, nici o tradiție sau practică rabinică nu putea despărți.

Matei 19, 9. „Dar Eu vă spun”. Singura schimbare a legii căsătoriei originale, este violarea contractului căsătoriei prin adulter; numai aceasta poate constitui o bază legală pentru despărțirea unirii. Altfel unirea nu poate fi legal desființată.

Orisicline. Principiul pe care Hristos urma să-l stabilească este de o aplicare universală. Nimeni care mărturiseste că este creștin, nu ar trebui să gîndească despre sine că el ar putea să facă o excepție.

Curvia. Grecești „porneia”. Trebuie notat că în Noul Testament, termenul „curvie” înseamnă sau definește orice legătură ilegală, alt înaintea cît și

după căsătorie. Sub legea mozaică pedeapsa pentru necredincioșie în căsătorie era moartea, iar nu divorțul. Lev. 20, 10 Mai mult, sub legea lui Moise, pedeapsa cu moartea era poruncă, în timp ce sub legea creștină stabilită de Hristos, divorțul nu este o poruncă, ci este o îngăduință. Din învățăturile lui Hristos se poate deduce că partea nevinovată este liberă să aleagă dacă legătura căsătoriei mai poate continua. Idealul a fost totdeauna împăcarea, îndeosebi cînd este vorba de copii

Atît aici, cît și în celelalte cuvîntări paralele ale Mîntuitorului, se poate trage concluzia, — deși nu avem o declarație specială, — că partea nevinovată dintr-un divorț, este liberă să se recăsătorească. Aceasta a fost înțelegerea celor mai mulți comentatori de-a lungul anilor.

Ia în căsătorie pe cea lăsată. Orice legătură pe care o contractează ea cu alt bărbat, violează vîntul căsătoriei ei originale, și această violare constituie adulterul. Prin asemănare de raționament, bărbatul care o ia în căsătorie devine de asemenea adulter.

Luca 16,18 Oricine își lasă nevasta. Adulterul este încă adulter, chiar cînd oamenii îl legalizează. Criticii moderni ai raportului Evangheliei pretînd că în Luca 16, 14-18, Luca aduce la un loc toate cele spuse de Isus în diferite ocazii, dar nerelatare. Dar ei greșesc cînd nu văd șirul cugetării ce stă la temelie și face ca întreg capitolul să fie o cuvîntare sistematică și unificată. Conform vers. 15 fariseii și învățăturile lor erau o urlicune înaintea lui Dumnezeu. Această situație nu se datoră faptului că nu avuseseră destulă lumină. Ei erau în conștiință în legătură cu legea și proorocii (vers. 16). Iar mai apoi aveau Evanghelia. În vers. 17, Isus afirmă unitatea fundamentală a învățăturilor Sale, cu acelea ale Vechiului Testament, și în vers. 18, El dă o ilustrație a acestui fapt. În predică Sa de pe munte, Isus folosise deja aceleasi exemple ca o dovadă că învățăturile Sale nu anulează pe acelea ale vechiului Testament.

Marcu 10, 12. „Dacă o nevastă”. Legea mozaică nu prevedea nimic pentru ca o femeie să se poată despărți de bărbatul ei. Totuși în vechea literatură iudaică, se spune că anumite femei iudaice, făceau aceasta, adică se despărteau de bărbații lor; era deci un lucru obișnuit.

Deut. 24, 1-4. Cînd cineva își va lua o nevastă și se va însura cu ea, și s-ar împlini ca ea să nu mai aibă încredere înaintea lui, pentru că a descoperit ceva rușinos în ea, să-i scrie o carte de despărțire și după ce i-a dat-o în mîna, să-i dea drumul din casa lui. Ea să iasă de la el, să plece și va putea să se mărite după alt bărbat;

dacă și acesta din urmă începe s-o urască, îi scrie o carte de despărțire și după ce i-a dat-o în mîna îi dă drumul din casa lui; sau dacă acest bărbat din urmă, care a luat-o de nevastă, moare, atunci bărbatul dinții care îi dăduse drumul nu va putea s-o ia iarăși de nevastă după ce s-a pingărit cu ea, căci lucrul acesta este o uricune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”.

„Rușinos în ea”. Vina ei nu era necredincioșie față de legămîntul conjugal, adică desfrîu, adulter. Adulterul era pedepsit cu moartea. Deut. 22, 22. Lucrul rușinos era un fel de compartament al ei, care nu-i mai plăcea bărbatului. Iudeii înțelegeau din învățătura mozaică, că un om poate să se despartă de soția sa, aproape pentru orice fel de motiv. Mat. 13,37. Hristos a explicat totuși că nu era după voia lui Dumnezeu o despărțire obținută atît de ușor. (Mat. 19, 4-6) și că această măsură era luată numai din cauza „împietririi” inimii lor. Mat. 19,8.

Carte de despărțire. Un act, o notă de divorț, deci separare.

Ii va da în mîna. Gestul acesta trebuia făcut formal și probabil înaintea marturilor pentru ca să fie legal, valabil și incontestabil.

Să-i dea drumul. Tot un act formal. Se presupune că bărbatul ei era obligat să-i procure cel puțin mijloacele necesare ca să ajungă la casa tatălui ei în siguranță. Ge... 21, 14; Deut. 15,13.

Ea să iasă de la el. Pleoarea ei formală era un anunț al faptului că ea nu mai era soția omului acela, și de aceea era liberă să se căsătorească. Cartea de despărțire, sau actul de separare, de divorț, dizolva complet căsătoria.

S-a pingărit. Perfectarea unei o doua căsătorii o făcea pe ea necurăță pentru primul ei bărbat. Dacă se întâmpla să o ia din nou, ar fi constituit adulter. Ea nu mai putea să fie în chip legal a lui. Vezi Ier. 3,1.

Să nu faci vinovată țara. Prin îngăduirea depravării morale, țara ajunge să fie vinovată. Deși Dumnezeu tolera anumite lucruri, pe care cu siguranță nu le putea aproba, erau totuși granițe pe care omul nu le putea trece. „Țara” era cîteodată personificată ca și cum ar fi simțit și ar fi acționat. Lev. 18,25; Isaia 24,5.

Astăzi unii se referă la Deut. 24, 1-4, ca o bază a ceea ce le place lor să numească „divorțul creștin”. În realitate aceste versete ne dau o prilej de a căminului iudeu, în care luarea unei soții era socotită ca rechiziționarea unei proprietăți. Autoritatea soțului asupra soției era aproape absolută. Scopul legii din aceste versete era să îmbunătățească soarta femeii

ebraice. Această lege departe de a stabili un nivel moral scăzut, sau să aprobe așa ceva, reprezenta un nivel cu mult mai înalt, decât obiceiul recunoscut al timpului. Legea garanta unei femei despărțire anumite drepturi și o proteja spre a nu fi considerată adulteră sau depravată. Ea părisea căminul primului ei soț ca o femeie liberă și o femeie respectată a societății, vrednică de a contracta o nouă căsătorie onorabilă. Actul de divorț deplora, că primul soț nu mai are nici un drept asupra ei, și că ea nu mai are nici o obligație față de el. Ea era liberă să devină soția unui alt bărbat. Prin recăsătorire, ea nu devenea vinovată de adulter și drepturile primului ei soț nu mai erau călcate.

Legea mozaică nu a fost instituită ca să anuleze idealurile căsătoriei, așa cum au fost instituite de Dumnezeu la creațiune, ci „din cauza impletirii inimii oamenilor. Mat. 19,8 Soarta femeii părăsite și stinghere era o soartă deplorabilă. Actul de divorț, usura soarta ei (deplorabilă) nefericită. Această lege, recunoștea doar situația existentă și căuta să o îmbunătățească.

Era o lege a îngăduinței, nu a poruncii. Restricțiile precise aveau ca scop să elimine procedura ușurată de divorț pe care evreii pare-se că o învățaseră din legăturile lor cu poazele păgâne.

Domnul Hristos a vorbit cu putere împotriva concepției că femeia era o proprietate. Concepția aceasta a adus mare mizerie și nedreptate femeii iudaeice. Școala lui Hillel, care furniza filozofia populară a religiei iudaeice din timpul lui Hristos, interpreta expresă „ceva rusinos”. (Deut. 24,1) ca însemnând orice lucru care putea să devină neplăcut sotului. Școala lui Shammai, mai strictă și mai puțin populară, definea „ceva rusinos”, cu lipsa de modestie sau adulterul. În timpul Mintuitorului, școala lui Hillel, îngăduia divorțul pentru trivialități, ca expunerea bratului femeii în public, arderea mîncării sau cînd bărbatul pășea o altă femeie moși strădătoare. Despre această atitudine lăbărită scria Iosefus: „Cel care dorește ca să divorțeze de soția sa, pentru orice fel de motive, să o asigure în scris că el niciodată nu o va mai folosi pe ea ca soția sa, pentru că numai prin acest mijloc ea putea fi liberă să se recăsătorească cu un alt bărbat; dar înainte de primirea actului de divorț, (cartea de despărțire), ea nu are permisiunea să se recăsătorească.

Legea din Deut. 24,1-4 nu instituită divorțul, ci numai îl tolera atînd în vedere imperfecțiunile naturii omenesti și concepția de moralitate scăzută a poporului lui Dumnezeu din timpul acela. Ca să putem cunoaște gîndul Domnului cu privire la căsătorie nu trebuie să tăbărăm la Deut. 24,1-4, ci să călătorim înapoi la Gen. 1, 27-32; 2,24. Așa cum a făcut și Isus: Mat. 5,27-32; 19,3-9. Hristos a ridicat ochii oamenilor încăodată, către idealul divin rînduit în Eden. Acea primă căsătorie, este modelul pe care Dumnezeu dorește ca poporul său să-l urmeze astăzi.

E. G. W.

ZIUA ȘAPTEA

Ziua șaptea a fost sfințită la creațiune. Fiind rînduită pentru om, originea sa este timpul acela, cînd „stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie, și cînd toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”. Pacea odihnea asupra lumii; deoarece pămîntul era în armonie cu cerul. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune”. Și El S-a odihnit în bucuria lucrării Sale desăvîrșite.

Deoarece El S-a odihnit în Sabat, „Dumnezeu a binecuvîntat ziua șaptea și a sfințit-o”, — a pus-o la o parte pentru un folos sfințit. El a dat-o lui Adam ca o zi de odihnă. Era un semn de aducere amînte a lucrării de creațiune, și în felul acesta un semn al puterii lui Dumnezeu și a iubirii Sale. Scriptura zice: „El a lăsat o aducere amînte a minunilor Lui”. Insușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.”

Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu. „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”. Și deoarece Sabatul este o amintire a lucrării creațiunii, el este o dovadă a iubirii și puterii lui Hristos.

Sabatul atrage gîndurile noastre la natură, și ne pune în legătură cu Creatorul. În cîntecul păsărilor, în fiștiul frunzelor de pom, în melodia mării, putem încă să auzim vocea Lui care a vorbit către Adam în Eden, în răcoarea zilei. Cînd admirăm puterea Lui în natură, găsim mîngîiere, deoarece Cuvîntul care a creat toate lucrurile, a dat viață și sufletului. El care a zis: „Să lumineze lumina din întunec”, ne-a luminat inimile pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

Doar gîndul acesta a făcut să se ivească cîntecul:

„Tu, mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne,

Și eu cînt de veselie, cînd văd lucrarea minunilor Tale”.

Cît de mari sînt lucrările Tale, Doamne,

Și cît de adînci sînt gîndurile Tale”.

Iar Duhul Sfințit prin profetul Isaia, zice: „Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu, și cu ce asemănare îl veți asemăna?... Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gîndit niciodată la înțelegerea pămîntului? El șade deasupra cercului pămîntului, și locuitorii lui sînt ca niște făcute înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort ca să locuască în el... Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu El, zice Cel Sfințit. Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și țaria Lui, că una nu lipsește. Pentru ce zici tu Iacobe, pentru ce zici tu Israele: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu”? Nu știți? N-ați auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginea pămîntului. El nu obosește nici nu ostenește... El dă țarie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin”. „Nu te teme, căci sînt cu tine. Nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sînt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”. Intoarceți-vă la Mine, și veți fi mintuiți, toți cei oșii sinteți la marginile pămîntului!” „Căci Eu sînt Dumnezeu și nu altul”. Solia aceasta scrisă în natură, Sabatul are de scop să o păstreze în memorie. Atunci cînd Domnul a cerut lui Israel să sfințească Sabatele Sale, El a zis: „Ele sînt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sînt Domnul, Dumnezeuul vostru!”

Sabatul a fost încorporat în legea dată pe Sinai, dar n-a fost făcut cunoscut ca zi de odihnă pentru înția dată. Poporul Israel avea cunoștință de el înainte de a veni la Sinai. Pînă să ajungă acolo, ei au ținut Sabatul. Cînd unii l-au profanat, Domnul i-a mustrat și a zis: „Pînă cînd aveți de gînd să nu păziți poruncile mele și legile Mele?”

Sabatul n-a fost numai pentru Israel, ci el a fost dat pentru lumea întreagă. El a fost făcut cunoscut omului în Eden, și asemenea celorlalte precepte ale decalogului, este veșnic obligatoriu. Despre legea aceasta din care face parte porunca a patra, Hristos zice: „Cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din lege, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile”. Alția vreme cît cerurile și pămîntul există, Sabatul va fi și mai departe un semn al puterii Creatorului. Și atunci cînd Edenul din nou va înflori pe pămînt, ziua sfințită de odihnă a lui Dumnezeu, va fi onorată de toți cei ce sînt sub soare. „În fiecare Sabat”, locuitorii pămîntului nou salvit vor veni să „să se închine înaintea Mea, — zice Domnul”.

Cînd Iudeii s-au depărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat prin credință să-și însușească dreptatea lui Hristos, Sabatul a pierdut pentru ei însemnătatea ce avea. Satana căuta să se arate că el e ceva mai mare și căuta să îndepărteze pe oameni de la Hristos. Hristos trebuia să îndepărteze aceste păreri greșite. Deși rabinii îl urmăreau cu o vrăjmașie neîmpăcată, El n-a dat nici măcar aparență că vrea să fie hotărîrile lor, ci a mers drept înainte, păstrînd Sabatul așa cum cere legea lui Dumnezeu.

Într-o zi de Sabat, cînd Mîntuitorul și ucenicii Lui se întorceau de la locul de rugăciune, au trecut printr-un cîmp de semănături. Issus lucrase pînă tîrziu, și cînd au trecut prin holde ucenicii au început să smulgă spice și să mănînce boabele, după ce frecase spicele în mîini. În oricare altă zi, lucrul acesta n-ar fi adus nici o discuție deoarece un om care ar fi trecut pe lingă o holdă, o livadă, sau pe lingă o vie, era liber să ia și să mănînce. Dar dacă ar fi făcut cineva lucrul acesta în zi de Sabat se socotea o profanare. Nu numai că smulgerea spicelor era un fel de seceriș, dar frecarea lor în mîini era și un fel de treerat. Așa dar, după părerea rabinilor, profanarea era îndoit de mare.

Fariseii îndată s-au plîns lui Isus, zicînd: „Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului!”

Fîind acuzat că a călcat Sabatul la Betezda, Isus S-a apărat susținînd că este Fiul lui Dumnezeu, și declarînd că lucrează în bună înțelegere cu Tatăl. Acum cînd sînt atacați ucenicii Lui, El amintește acuzatorilor Săi cum în Vechiul Testament s-au făcut anumite lucrări în Sabat de către aceia care erau în serviciul lui Dumnezeu.

Învățătorii iudeilor se laudau că au cunoștințe de Scriptură, dar în răspunsul Mîntuitorului se cuprîndea o muștrare pentru faptul că nu cunoșteau Scripturile Sfinte. „Oare n-ați citit ce a făcut David”, zise El, „cînd a hlămitzit el și cei ce erau împreună cu El? Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, și a mîncat pîinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănînce, nici lui nici acelor ce erau cu el, ci numai preoților?” Apoi le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. Său n-ai citit în lege că în zilele de Sabat preoții calcă Sabatul în Templu și totuși sînt nevinovați? Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decît Templul”. „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului!”

Dacă era drept ca David să-și astîmpere foamea mîncînd din pîinea pusă la o parte pentru un lucru sfînt, atunci era drept și pentru ucenici să-și astîmpere foamea smulgînd spice în ceasurile sfinte ale Sabatului. Și iarăși, preoții din Templu lucrau mai mult în Sabat decît în alte zile! O lucrare ca a lor în

întreprinderi lumesti ar fi fost un păcat; dar preoții lucrau în slujba lui Dumnezeu. Ei săvîrșeau ritualul care îndruma pe oameni la puterea mîntuitoare a lui Hristos, și munca lor se împăca foarte bine cu ținta pe care o avea Sabatul. Iată fîișă că Hristos însuși Se arătase. Făcînd lucrarea lui Hristos, ucenicii se găseau în slujba lui Dumnezeu și ținta de aici că tot ce era necesar pentru săvîrșirea acestei lucrări era drept să se facă în ziua de Sabat.

Hristos vroia să învețe pe ucenicii și pe vrăjmașii Lui că primul loc trebuie să-l ocupe slujba lui Dumnezeu. Ținta lucrării lui Dumnezeu în lumea aceasta este de a mîntui pe om; prin urmare tot ce era necesar să se facă în Sabat pentru săvîrșirea acestei lucrări, este în acord cu legea privitoare la Sabat. Isus a încununat apoi argumentația Sa declarîndu-se „Domn al Sabatului”, — Unul care era mai pe sus de orice discuție și mai pe sus de orice lege. Acest Atotputernic Judecător achită pe ucenici de acuzație, făcînd apel chiar la legea pe care ei erau acuzați că o calcă.

Într-un alt Sabat, cînd Isus a intrat în Sinagogă, a văzut acolo un om cu mîna uscată. Fariseii îl urmăreau să vadă ce va face. Mîntuitorul știa foarte bine că dacă va vindeca pe cineva în Sabat se va zice, că a călcat legea, dar El nu S-a dat înapoi de a dărîma zidul hotărîrilor tradiționale, care înconjurau Sabatul. Isus a chemat pe bolnav să stea la mijloc și apoi a întrebă: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine, sau să faci rău? Să scapi viața cuiva, sau să o pierzi?” Se zicea printre Iudei, că dacă un om n-a făcut bine, atunci cînd a avut prilej, însemna că a făcut un rău; dacă neglija cineva să scape o viață însemna că a omîrît. În felul acesta Hristos a pus în fața rabinilor chiar argumentele lor. „Dar ei tăceau. Atunci rotindu-și privirile cu mînie peste ei, și mîhnit de împietrirea inimii lor a zis omului: „Întinde-ți mîna!” el a întins-o, și mîna i s-a făcut sănătoasă”.

Cînd a fost întrebă: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” Isus a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie și cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cît mai de preț este deci un om decît o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat”.

Fariseii n-au îndrăznit să răspundă lui Isus în fața mulțimii, de teamă să nu ajungă în vreo încurcătură. Ei știau că El vorbise adevărul. Ca să nu calce vreo tradiție de a lor, ei ar fi lăsat pe un om să sufere. Dar tot ei ar fi scăpat o viață pentru ca proprietarul ei să nu sufere pagubă prin această neglijență. Din cauza aceasta ei arătau mai multă purtare de grijă pentru un animal necuvîntător, decît pentru un om care e făcut după chipul lui Dumnezeu. Lucrul acesta arată ce influență au religiile false. Ele își au obîrșia în dorința omului de a se înălța mai pe sus de Dumnezeu, dar rezultatul a fost că omul a fost

degradat. Orice religie care se luptă împotriva stăpînirii lui Dumnezeu jefuiește pe om de slava pe care a avut-o la creațiune, și care trebuie să-i fie înapoiată prin Hristos. Orice religie falsă învață pe aderenții ei să fie nepăsători față de nevoile, suferințele și drepturile omului. Evanghelia pune asupra omenirii un preț mare, ca fiind cumpărată cu sîngele lui Hristos, și ea învață să se poarte o duioasă grijă față de nevoile și suferințele omului. „Voi face pe oameni mai rari decît aurul curat, și mai scumpi decît aurul din Oțir”.

Cînd Isus S-a îndreptat către Farisei cu întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viață sau să o piardă. El le-a pus în față scopurile lor vinovate. Ei urmăreau cu ură înverșunată viața Lui, în timp ce El scăpa viața altora și făcea pe oameni să fie fericiți. Era mai bine să ucizi în zi de Sabat, cum plănuiau ei, sau să vindeci pe bolnavi, așa cum făcuse El? Era mai drept să ai ucidere în inimă în sînta zi a lui Dumnezeu decît iubire pentru toți oamenii, care se arată în fapte pline de îndurare?

Vindecînd pe omul cu mîna uscată, Isus condamnase obiceiul Iudeilor, și a făcut ca porunca patra să rămîna așa cum o dăduse Dumnezeu. „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat”, a declarat El. Îndepărtînd restricțiile puse de Iudei, Hristos a onorat Sabatul, în timp ce aceia care se plîngeau de El, desonorau sînta zi a lui Dumnezeu.

Aceia care susțin că Hristos a desființat legea, învață că El a călcat Sabatul și a îndreptățit pe ucenicii Lui să facă la fel. În felul acesta ei iau aceeași poziție ca și Iudeii batjocoritori. În această privință ei contrazic mărturisirea dată de Hristos însuși care a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui”. Nici Mîntuitorul, nici urmașii Lui n-au călcat legea privitoare la Sabat. Hristos era un reprezentant viu al legii. În viața Lui nu s-a aflat că El ar fi jignit vreuna din sîintele ei precepte. Privind la o națiune de martori care căutau ocazia să-l condamne, El putea zice neprovocat: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcătuit?”

Mîntuitorul nu venise să dea la o parte ceea ce vorbea patriarhii și profetii; deoarece El însuși vorbea prin acești oameni care erau reprezentajii Lui. Toate adevărurile din Cuvîntul lui Dumnezeu erau de la El. Dar aceste pietre prețioase erau puse într-un cadru greșit. Lumina lor aleasă fusese îndrumată pentru a servi rătăcirii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din cadrul rătăcirii, și să fie puse din nou într-o îmbrăcăminte de adevăr. Lucrul acesta putea să-l facă numai o mîna dumnezeiască. Punîndu-l în legătură cu rătăcirea, adevărul fusese făcut să ajute lucrarea vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Hristos venise să-l așeze în poziția aceea de unde să dea slavă lui Dumnezeu și să ajute la mîntuirea omenirii.

„Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat”, a zis Isus.

Instituțiile pe care le-a rânduit Dumnezeu sînt pentru binele omenirii. „Toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru”. „Fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sînt ale voastre, și voi sînteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu”. Legea celor zece porunci, din care Sabatul e o parte, a fost dată de Dumnezeu poporului Său ca o binecuvîntare. „Domnul ne-a poruncit atunci”, a zis Moise, „să împlinim toate aceste legi, să ne lemem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne fiină în viață”. Iar prin psalmist s-a dat această solie lui Israel: „Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui sîntem: Noi sîntem poporul Lui și turma pășunii Lui! Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cîntări în curțile Lui!” Și despre toți aceia „ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pîngăreasă, „Domnul zice: „li voi aduce la muntele Meu cel sfînt și-i voi umplea de veselie în casa Mea de rugăciune”.

„De aceea Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului”. Aceste cuvinte sînt pline de învățătură și mîngiere. Deoarece Sabatul a fost făcut pentru om el este ziua Domnului. El e proprietatea lui Hristos. Deoarece toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El”. Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus la o parte ca un semn de amintire al lucrării creației. Sabatul arată spre El dovedindu-L că este Creator și Sacrificator. El declară că acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pămînt și prin care sînt finite toate lucrurile, este conducătorul Bisericii, și că prin puterea Lui noi sîntem înmăcași cu Dumnezeu. Deoarece vorbind către Israel El a zis: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știie că Eu sînt Domnul care-i sfințesc”, — îi fac sfinți. Prin urmare Sabatul este un semn al puterii sfințitoare pe care Hristos o are pentru noi. Ea este dată tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, este dat Sabatul tuturor acelor care devin prin Hristos membri ai israelului lui Dumnezeu.

Domnul mai zice: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile în ziua Mea cea sfîntă dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L... atunci te vei putea desfăta în Domnul”. Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și mîntuitoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzînd pe Hristos în Sabat, ei se desfăta în El. Sabatul îi îndrumază către lucrările creației ca o dovadă a marelui Lui puteri de a mîntui. În timp ce el ne atrage mintea către odihna pierdută în Eden, tot el ne spune că prin Hristos vom primi iarăși odihna. Fiecare lucru din natură, repetă chemarea Lui: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna”.

GH. GRAUR

CONSACRARE PENTRU SLUJIRE

În Sabatul de la 5 aprilie 1958, în Comunitatea Turnu Măgurele, a avut loc solemnitatea consacării ca pastor, a fratelui ajutor-pastor Chișu Marin.

Fr. St. Năilescu, Președintele Uniunii, a rostit predica devotională cu această ocaziune solemnă.

Făcînd referire la parabola lucrătorilor viei, raportată la capitolul 20 din Evanghelia după Matei, s-a scos în evidență faptul că atunci cînd Dumnezeu cheamă pe cineva și-l trimite ca lucrător în via Sa, cunoaște pe cel chemat altfel de cum îl apreciază ochiul omeneșc și are în vedere motive pe care omul muritor nu le poate pătrunde.

Analizîndu-se caracterul citorva servi chemați direct de Domnul, s-au scos în evidență foarte importante. Astfel cînd Moise a fost chemat la servire, el a căutat printr-o mulțime de argumente să se sustragă acestei chemări. Timpul de mai tîrziu și activitatea vieții lui Moise au dovedit însă că Dumnezeu nu-și greșise alegerea și că Moise avea în caracterul lui aptitudinile prețioase ale unui serv devotat și capabil.

Au mai fost amintiți apoi tot în această ordine de idei, bărbați ca: Abraam, Elisei, Gheleon, Pavel și alții.

S-a stăruit apoi asupra co-vîrsitoarei răsplătiri pe care o va da Marele Gospodar, lucrătorilor care au lucrat cu credincioșie, devotament și sinceritate în via Sa, citîndu-se următoarele cuvinte: „Dumnezeu va da tuturor celor ce vor ajunge în ceruri, o răsplată ce va întrece nespus de mult, orice imaginație sau așteptare omenească: după cum este scris: Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătît Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. Această răsplătire va fi dată în egală măsură membrilor comunității, slujbașilor co-

munității, ca și celor consacrați în mod deosebit în slujba Evangheliei, dacă ei și-au făcut datoria în mod conștiincios.

S-a făcut amintire și despre servi care și-au ales ei singuri locul unde să slujească, dar care au avut de îndîmpinat greutăți mari și pierderi ireparabile. Astfel s-a vorbit despre Iona și Lot; deosebi ultimul a constatat cu durere că alegerea sa proprie de a merge la Sodoma în vederea realizării unui cîștig vremelnic, acel cîștig urmărit s-a transformat pentru el într-o mare pagubă.

„Se cere din partea noastră o întreagă predare a eului în orice fel de serviciu. Cea mai mică datorie făcută ou sinceritate și uitare de sine este mai plăcută lui Dumnezeu decît cea mai mare lucrare, dacă e pătată cu egoism. Numai cînd egoismul a murit, cînd lupta pentru înțietate este izgonită, cînd recunoștința umple inima, și dragostea parfumează viața, numai atunci Hristos locuiește în suflet și noi sîntem recunoscuți ca lucrători împreună cu Dumnezeu. Servirea făcută din iubire, ne dezvoltă caracterul și ne pregătește pentru cer”.

Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Gh. Graur, cuvîntul de trimiterie a fost adresat de fr. M. Pirvan, iar primirea în corpul pastorilor a fost făcută de fr. I. Tachiici.

În cadrul orei de serviciu din vin de după amiază, s-a dat ocazie fratelui Chișu Marin, să-și exprime simțimintele și devoțiunea sa în legătură cu înscenata răspundere de pasfor în care dînsul a fost chemat de Bunul Dumnezeu.

Corul Comunității Turnu Măgurele, condus de sora Ecaterina Sajoiu a dat o prețioasă contribuție la buna desfășurare a programului acestei solemnități deosebite.

CUNOAȘTEREA DIVINĂ

„Să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Isus Hristos”.
2 Cor. 4, 6, u.p.

Asemenea Mintuitorului nostru, stătem în lumea aceasta spre a face un serviciu pentru Dumnezeu. Stătem aici pentru a ajunge asemenea lui Dumnezeu la caracter, și printr-o viață de slujire să-L descoperim lumii. Pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu, pentru a ne asemăna Lui și pentru a descoperi caracterul Lui, trebuie să-L cunoaștem bine. Trebuie să-L cunoaștem așa cum se descoperă El.

Cunoașterea lui Dumnezeu este temelia oricărei educații adevărate și oricărei slujiri adevărate. Este singura povăzătoare față de ispiță. Numai și numai aceasta ne poate face asemenea lui Dumnezeu la caracter.

Aceasta este cunoștința de care au nevoie toți aceia care lucrează pentru înălțarea semenilor lor. Prețierea caracterului, curățenia vieții, izbînda în serviciu, alipirea de principii corecte, totul atîrnă de o dreaptă cunoaștere a lui Dumnezeu. Cunoașterea aceasta este pregătirea în totul trebuincioasă atît pentru viața aceasta, cit și pentru cea viitoare.

„Cunoașterea Celui Sfînt este prețierea”. Prov. 9, 10.

„Printr-o adevărată cunoaștere a Lui ni se dă tot ce privește viața și evlavia”. 2 Petru 1, 3.

„Aceasta este viața veșnică”, zice Domnul Isus, „ca să Te cunoască pe Tine singurul și adevăratul Dumnezeu, și pe Ius Hristos, pe care Tu L-ai trimis”. Ioan 17,3.

„Așa vorbește Domul:

„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, Cel tare să nu se laude cu țărta lui, Bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște. Că știe că Eu sînt Domnul care

fac milă, Judecată și dreptate pe pămînt!
Căci în aceasta găsesc plăcere Eu”, zice Domnul”. Ier. 9,23,24.

Avem nevoie de a cerceta descoperirile despre Sine Insuși pe care le-a dat Dumnezeu.

„Imprietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace;

Te vei bucura iarăși de jericire. Primește înodătura din gura Lui, Si pune-ți la inimă cuvintele Lui... Si atunci Cel Atotputernic va fi bogăția ta...”

„Atunci Cel Atotputernic va fi desfătarea ta

Si îți vei ridica fața spre Dumnezeu. El vei ruga și te va asculta, Si îți vei putea împlini juruințele. Pe cărările tale va străluci lumina.

Vină smerirea, tu te vei ruga Pentru ridicarea ta; Dumnezeu ajută pe cel cu ochii plecați”. Iov 22,21,22,26-29.

Dumnezeu descoperit

Insușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd îamurii, de la facerea lumii, cînd te uști cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El”. Rom. 1,20.

Lucrurile naturii pe care le privim acum nu ne dau decît o slabă pricepere a slavei din Eden. Păcatul a minșit frumusețea pămîntului; în orice se poate vedea urmele lucrării răului. Cu toate acestea mai rămîn multe din cele frumoase. Natura mărturisește că Cineva nemărginit în putere, mare în bunătate, îndurare și iubire, a creat pămîntul și l-a umplut de viață și voie bună. Chiar în starea lor ciuntă, toate dau pe față opera marelui Maestru Artist. Ori încotro ne întorcem, putem auzi glasul lui Dumnezeu și putem vedea dovezile bunătății Sale.

De la bubuitul tunetului ce se rostogolește cu sunete profunde și de la mugeții neîncetate al bătrînului ocean, la cîntecele voioase care fac pădurea să răsune de glasuri, zecile de mii de voci ale naturii rostesc slava Lui. Pe pămînt, în apă și pe cer, cu umbrele și culorile lor, deosebindu-se în contrast grandios sau contopindu-se în armonie, vedem slava Lui. Munții veșnici povestesc despre puterea Lui. Coclăni care își flutură steagurile verzi în lumina soarelui și florile în frumusețea lor delicată, ne îndrumă la Creatorul lor. Verdele viu care se întinde ca un covor pe pămîntul cald ne vorbește despre grija lui Dumnezeu pentru cele mai umile creaturi ale Sale. Prăpăștiile mării și adîncurile pămîntului descoperă comorile Lui. Acela care a așezat porțile în ocean și ametistul și hrisolitul prin stînci, este un iubitor de frumos. Soarele care se înalță pe cer îl reprezintă pe El care este viața și lumina a tot ce a făcut. Toată strălucirea și frumusețea care împodobesc pămîntul și luminează glorios cerurile, vorbesc despre Dumnezeu.

„Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pămîntul”. Hab. 3,3 u.p.

„Pămîntul este plin de bunurile Tale”. Ps. 104,24 u.p.

„O zi istorisește altei zile lucrul acesta.

O noapte dă de știre altuia despre El. Si aceasta țără vorbe, fără cuvînt Al căror sunet să fie auzit; Dar răsunetul lor străbate tot pămîntul

Și glasul lor merge pînă la marginile lumii”. Ps. 19,2-4

Totul povestește despre grija Lui părintească și duioasă și despre dorința Lui de a face pe copiii Săi să fie fericiți.

Un Dumnezeu personal

Marea putere care lucrează prin natură și păstrează totul nu este cum spun unii, numai un principiu care străbate totul, o energie activă; Dumnezeu este Spirit; cu toate acestea este o Ființă personală; pentru că așa Se descoperă:

„Domnul este Dumnezeu cu adevărat Este un Dumnezeu viu și un Împăraț veșnic...”

Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pămîntul. Vor pieri de pe pămînt și de sub ceruri”.

„Parlea lui Iacob, nu este ca ei. Căci El a întocmit totul”.

„El a făcut pămîntul prin puterea lui, A întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui.

A întins cerurile prin priceperea Lui”. Ier. 10,10-12.

Lucrarea minților lui Dumnezeu în natură nu este Dumnezeu Insuși. Lucrurile naturii sînt o exprimare a caracterului și a puterii lui Dumnezeu; dar noi nu trebuie să privim la natură ca fiind Dumnezeu. Indemnitarea artistică a ființelor omenesti dă naștere la opere foarte frumoase, lucrări care incintă ochiul, și lucrurile acestea ne descoperă ceva din gîndurile celui care le-a făcut; dar lucrul nu este făcătorul. Se socotește că lucrătorul e vrednic de cinste, nu lucrul făcut de el. Așa și natura; chiar dacă este o exprimare a gîndului lui Dumnezeu, nu natura trebuie să fie preamărită, ci Dumnezeu care a făcut natura.

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim. Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului”.

„El ține în mînă adîncimile pămîntului,

Și vârjurile munților sînt ale lui. A Lui este marea, El a făcut-o, Și mîinile Lui au întocmit uscatul”. Ps. 95, 6: 4, 5.

„El a făcut Cloșca cu pui și Orionul. El preface întunericul în zori Iar ziua în negură”; Amos 5, 8.

„El a întocmit munții, a făcut vîntul, Și spune omului pînă și gîndurile lui”. Amos 4, 13 p.p.

„El și-a zidit cămara în ceruri,

„Și-a întocmit bolta deasupra pământului”.

„El cheamă apele mării.
Și le varsă pe fața pământului;
Domnul este numele Lui”. Amos 9, 6.

Personalitatea lui Dumnezeu descoperită în Hristos

Ca ființă personală, Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său Isus ca Mintuitor personal, a venit în lumea aceasta descoperind strălucirea slavei Tatălui, „și întipărirea Ființei Lui”. Ca Mintuitor personal S-a și înălțat. Ca Mintuitor personal, El mijlocește în curțile cerești. El slujește pentru binele nostru înaintea tronului lui Dumnezeu.

Hristos, lumina lumii, a vorlat strălucirea orbitoare a dumnezeirii Sale și a venit să trăiască între oameni ca om, pentru ca oamenii să poată face cunoștință, fără a fi nimiciți, cu Creatorul lor. De când păcatul a pus despărțire între om și Făcătorul său, nici un om nu a mai văzut cîndoa pe Dumnezeu, decât numai cînd S-a descoperit prin Domnul Hristos.

„Eu și Tatăl una simțem”, a declarat Domnul Hristos. „Nimeni nu cunoaște pe Fiul decât numai Tatăl, și nimeni nu cunoaște pe Tatăl decât numai Fiul, și acela cărui i-L descoperă Fiul”.

Domnul Hristos a venit pentru a învăța pe oameni ceea ce Dumnezeu dorește ca ei să știe. În cerurile de sus, pe pămînt, în apele întinse ale oceanului, vedem lucrul minilor lui Dumnezeu. Toate cele create mărturisesc despre puterea Lui, înțelepciunea Lui și iubirea Lui. Dar nu de la stele sau de la ocean sau de la cataractă putem cunoaște personalitatea lui Dumnezeu, așa cum este revelată în Domnul Hristos.

Dumnezeu a văzut că o descoperire mai lămurită decât a naturii era trebuincioasă pentru a zugrăvi adevărul personalitatea, cit și caracterul Său. El a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca să manifesteze, în măsura în care ar fi putut fi suportată de ochiul omenesc, natura și însușirile Dumnezeului nevăzut.

Descoperit ucenicilor

Să cercetăm cuvintele pe care Domnul Hristos le-a rostit în camera de sus, în noaptea dinaintea de a fi răstignit. Se apropia de ora încercării Sale, și a căutat să mîngîie pe ucenicii Săi, care urma să fie ispășiți și greu încercați.

„Să nu vi se turbure inima”, a zis El. „Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc...” Ioan 14, 1, 2.

„Doamne”, I-a zis Toma, „nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?” Isus i-a zis: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo îl veți cunoaște, și L-ați să văzută...”

„Doamne”, I-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns”. Isus i-a zis: „De atîta vreme sînt cu voi și nu M-ați cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?” Nu crezi că Eu sînt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine. El face aceste lucrări ale Lui”. Ioan 14, 5—10.

Ucenicii n-au priceput cuvintele Domnului Hristos cu privire la legătura Lui cu Dumnezeu. Multe din întrebările Lui erau încă întunecoase pentru ei. Domnul Hristos dorea ca ei să aibă o înțelegere mai clară și mai distinctă a lui Dumnezeu.

„V-am spus aceste lucruri în pilde”, a spus El. „Vine ceasul cînd nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre Tatăl”. Ioan 16, 25.

Ucenicii au primit toată cunoașterea de Dumnezeu pe care o puteau suporta; dar împlinirea desăvîrșită a jăgăduinței Domnului Hristos că El le va arăta pe Tatăl, rămînea încă pentru viitor. Tot așa și astăzi. Cunoașterea noastră de Dumnezeu este în parte și este nedesăvîrșită. La sfîrșitul luptei, cînd Omul Hristos Isus va recunoaște înaintea Tatălui pe lucrătorii Săi credincioși, care într-o lume de păcate au mărturisit credincios despre El, ei vor înțelege lămurit ceea ce acum li se par tăine.

Domnul Hristos a luat cu sine în curțile cerești corpul Său omenesc proslăvit. Acelora care îl primesc, El le dă puterea să devină jii ai lui Dumnezeu, pentru ca în cele din urmă Dumnezeu să-i poată primi ca fiind ai Săi, să locuiască împreună cu El în veșnicie. Dacă în decursul vieții acesteia sînt credincioși față de Dumnezeu, în cele din urmă „vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frun-

țile lor”. Apoc. 22, 4 Și care alta este fericirea cerului decât a vedea pe Dumnezeu? Ce bucurie mai mare ar putea avea păcătoșii salvat prin harul Domnului Hristos decât aceea de a privi la chipul lui Dumnezeu, și a-L cunoaște ca Tatăl?

Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos

Îmbrăcîndu-Se cu corpul omenesc, Domnul Hristos a venit pentru a fi una cu neamul omenesc, și în același timp să descopere pe Tatăl ceresc ființelor omenesci supuse păcatului. Numai El care fusese în fața Tatălui de la început, numai El care era întipărirea chipului nevăzut, numai El era în stare să descopere omenirii caracterul Dumnezeirii. El a fost făcut în totul asemenea fraților Săi. El S-a făcut trup, așa cum sîntem și noi. A flămînzit, a însetat și a obosit. Se întrefinea cu hrană și Se refăcea prin somn. El a primit partea unui om; și cu toate acestea a fost fiul nepătat al lui Dumnezeu. A jost străin și a peregrinat pe pămînt, — în lume, dar nu din lume — ispitit și încercat, și cu toate acestea a trăit fără să Se atingă de păcate. Duros, plin de milă, iubitor, totdeauna purtînd grijă de alții, El reprezenta caracterul lui Dumnezeu și era fără încetare prins în slujirea lui Dumnezeu și a omului.

Profeții descriu astfel interesul cu care Dumnezeu a căutat să Se facă cunoscut omului:

„Datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru...
Ne-a cercetat Soarele care răsare din
înalțime,
Ca să lumineze pe cei ce zac în întunecul
nereclic în umbra morții.
Și să ne îndrepte picioarele pe calea
păcii.” Luca 1, 78, 79.

EU STAU LA UȘA TA ȘI BAT

Eu stau la ușa ta și bat...
Ți-aduc iertare de păcat
Și-astept mereu ca să-mi răspunzi:
De ce de Mine te ascunzi?

Afară-i vreme rea, furtună...
Eu vreau să-ți spun o veste bună,
Doresc să fii la masa ta
Cu tine ca să pot cîna.

Cerescul tron L-am părăsit
Și pe pămînt Eu am venit...
Mi-am dat chiar viața Mea în dur:
Descide-Mi azi cît este bar.

Descide-Mi și nu pregeta...
Acum e-n joc chiar viața ta.
Descide cît nu-i prea tirziu:
Eu vreau Mintuitor să-ți fii!

I. MIHORDEA

Ș T I Ț I ?

1. Cine a căutat refugiu la Achiș?
Unde stă scris?
2. Cine a jost omorît cu pietre în valea Acor?
3. Ce știm despre cetatea Admei?
4. Unde se amîntește în Biblie despre Marea Adriatică? Și cine a călătorit pe ea spre Roma?
5. Care mare om al lui Dumnezeu a jost din Tars?
6. Unde sînt scrise cuvintele: „...popul vieții, care este în răul lui Dumnezeu?”
7. Ce însemnează cuvîntul Salem? Dovedește cu textul din Biblie.
8. Unde este vorba despre scaldătoarea Siloamului?

O INIȚIATIVĂ DE PACE LĂUDABILĂ

Uniunea Sovietică a dat din nou o bună măturie în ce privește dorința sa de pace și de colaborare internațională. La 31 martie a.c. Sovietul Suprem al U.R.S.S. a luat hotărârea ca Uniunea Sovietică să înceteze în mod unilateral experiențele cu armele atomice și cu hidrogen. Această hotărâre, care corespunde aspirațiilor omenirii dornice de pace, a produs o vie satisfacție în sufletele tuturor oamenilor cinstiți. Hotărârea Sovietului Suprem al U.R.S.S. a fost salutăată cu multă bucurie de oameni aparținând la diferite convingeri politice sau religioase. În țara noastră, oamenii muncii, în însuflețite mitinguri, și-au manifestat profunda lor mulțumire față de istorica hotărâre a Uniunii Sovietice, despre care cu toții au înțeles cum că constituie un nou și însemnat pas spre pacea atât de râvnită de întreaga omenire cinstită. În aceste mitinguri, încetarea unilaterală a experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen a fost salutăată cu entuziasm. Pe de altă parte, este cazul să amintim că numeroase organizații religioase de la

noi din țară și-au exprimat de asemenea satisfacția lor pentru măsura salutară luată de Uniunea Sovietică.

Conștiinți pe deplin de primejdia pe care o reprezintă pentru generația actuală exploziile nucleare experimentale cu degajări importante de substanțe radioactive, otrăvitoare, — advențistii de ziua șaptea nu pot să ia în fața acestei hotărâri solutare, decât atitudinea justă a tuturor oamenilor cinstiți.

Impreună cu toți „fiii păcii” salutăm și noi hotărârea Uniunii Sovietice de a înceta unilateral experiențele cu toate tipurile de arme atomice și cu hidrogen. Ca unii care sîntem stăpîniți de un spirit profund umanitarist, nu putem decât să dezaprobăm cu energie orice acțiuni care au drept consecințe provocarea de jertfe omeniești sau de pagube materiale. Facă Bunul Dumnezeu ca spiritul bunei înțelegeri să triumfe în lume pentru ca omenirea să respire ușurată și să-și continue drumul ei firesc spre pace și fericire.

O. P. HERMANN

SCRISOARE DE RĂMAS BUN CĂTRE UN FIU

Această scrisoare a fost scrisă de către un tată înainte de moartea sa către fiul său. Iată conținutul scrisorii:

„Timpul se apropie pentru mine de a merge pe o cale din care nu mă mai pot întoarce. Nu te pot lua cu mine; te las într-o lume, în care un sfat bun nu este de prisos. Nimeni nu se naște înțelept. Timpul și experiența te fac înțelept și te învață multe lucruri. Eu am văzut lumea în timp mai îndelungat decât tine și am ajuns la convingerea că nu tot ce lucește este aur. În decursul vieții am văzut multe stele căzînd de pe firmament, și multe tojege pe care s-au sprijinit oamenii, le-am văzut rupte. De aceea aș dori să-ți dau un sfat și să-ți spun ceea ce am găsit, și ceea ce m-a învățat timpul: Tot ce este mare trebuie să fie și bun pentru a avea valoare; și pentru a rezista trebuie să fie adevărat. Consideră-te prea bun pentru a face răul. Ține minte fiule, adevărul nu se ia după noi, ci noi trebuie să ne luăm după el. Ceea ce poți vedea, privește și folosește-ți ochii, dar pentru cele nevăzute și veșnice ține-te de Cuvîntul Celui nevăzut.

Nu sfida pe nimeni mai mult ca pe tine însuși. În lăuntrul sau conștiința noastră este judecătorul care nu înșală. Ascultă de vocea sa mai mult decât de înțelepciunea grecilor, și gîndește să te consulți mai întîi cu el înainte de a face un lucru. El va vorbi mai întîi încet, ca un copil nevinovat, dar după ce vei onora nevinovat,

văția lui, își va dezlega limba sa și-ți va vorbi în cuvinte deslușite.

Învăț cu plăcere de la alții. De la cei care vorbesc despre înțelepciune, despre fericirea omului, despre lumină și despre alte virtuți, dar fii atent și nu te încredința oricărui lucru, pentru că nu toți norii au apă, și nici toți cei ce se pretind, sînt înțelepți. Mulți vorbesc și pretind a avea ceva despre care vorbesc altora. Ferește-te de acei care vorbesc multe cuvinte, fără a face nimic. Aceștia sînt ca niște cai care fug repede cu carul lor, deoarece el este gol; dar carul încărcat este tras mai încet.

— Nu aștepta prea mult de la lucrurile zgomotoase și de la cei care fac zgomot; abține-te de a merge pe străzile gălăgioase.

— Dacă vrea cineva să te învețe înțelepciunea, privește-l în față.

— Ceea ce nu are un om nici nu poate să dea.

— Cel care dorește să facă ce vrea el, nu este om liber, ci acela este liber care are dorința de a face ceea ce trebuie să facă.

— Nu acela este înțelept care se crede că știe totul, ci acela este înțelept care este conștient că știe puține.

— Dacă dorești să găsești înțelepciunea, urmează-o chiar și atunci cînd trebuie să-ți jertfești voința; așteaptă cu răbdare urmările și-ți va merge bine.

— Meditează des la lucruri înălțătoare care vor fi ca un aluat bun influențînd toată viața ta.

Nu disprețui nici o religie, nici o idee a oamenilor, pentru că cei care au alte păreri decât tine sînt desigur tot așa de sinceri ca și tine.

— Nu învăța pe nimeni pînă cînd n-ai învățat și tu.

— Pune ce este bun înaintea ta și nu te îngrijora ce se va alege de el.

— Ai grijă de trupul tău, dar nu neglija nici sufletul tău.

— Ascultă stăpînirea și împlinește-ți toate îndatoririle către ea.

— Fii drept cu fiecare; dar nu te încerează în oricine.

— Nu te amesteca în lucruri străine; dar cu ale tale fii harnic.

— Nu linguși pe nimeni dar nu te lăsa lingușit.

— Onorează pe fiecare după meritul său.

— Nu te îndatora nimănui; dar fii cu toții amabil ca și cum ar fi creditorii tăi.

— Nu albi părul nimănui; dar cînd faci dreptate și ce este bine, nu te îngrijora de părul pe care-l poartă.

— Nu provoca amărăciuni nici unei fete, ci adu-ți aminte mereu că și mama ta a fost o fată.

— Nu spune tot ce știi; dar să știi tot ceea ce spui.

— Nu-ți căuta loc printre bățocitori; aceștia sînt cei mai nevrednici dintre toate ființele.

— Nu respecta pe oamenii care vorbesc despre evlavie și nu-i urma. Un adevărat om evlavios este ca soarele

(Continuare la pag. 16)

ZARZAVATURILE ȘI SALATELE CA HRANĂ APĂRĂTOARE

Varza se digerează bine

Varza (Brassica) datorită numeroaselor sale forme de cultură și soiuri, este mai ales planta cea mai adaptabilă. Ea cuprinde mai multe feluri de uleiuri acide, sulfuroase, dar ușor evaporabile, care stimulează pofta de mâncare și întărește secreția sucurilor glandelor, în special a celor ale canalului gastro-intestinal.

Conținutul în minerale corespunde întru-totul celorlalte sorturi de zarzavaturi, fără ca vre-unele minerale să iasă în evidență în mod deosebit. În afară de aceasta, diferitele soiuri de varză sînt, ca și toate zarzavaturile de altfel, pronunțat bazice. (alcaline).

Într-o măsură mai puțin importantă, toate soiurile de varză conțin o ușoară cantitate de Karolin, element premergător formării vitaminei A și apoi, vitamina B₁, B₂, C și K. Este important conținutul ridicat de carotină și vitamină C aflat în varza verde, care este în același timp un soi mai hrănitor decît celelalte soiuri de varză. Ambele ne sînt de folos în alimentația noastră în timp de iarnă.

În ce privește enumerarea însușirilor nutritive și a elementelor conținute în varză, ea este defectuoasă. Totuși se poate observa, în primul rînd că deși avem a face cu un aliment foarte sărac în materii nutritive și în calorii, totuși din experiență s-a observat că e o hrană sățioasă.

În forma lor cea mai simplă, pregătite în parte ca cruditate și în parte ca preparate fierte înăbușit cu puțină grăsime, soiurile de varză consumate în cantități măsurate constituie o hrană importantă cu însușiri profilactice importante pentru tineri și bătrîni.

Sucul de varză, poate pretinde de pe acum să fie considerat ca avînd o valoare de medicament. Cu privire la tratarea cu suc de varză a ulcerului stomacal și duodenal s-a întrebuițat sucul prin centrifugare, din varză crudă proaspătă și administrare de 4—5 ori pe zi cîte 200—250 grame de suc proaspăt. Experiența aceasta a arătat că în mod obișnuit, în decurs de cinci zile s-a obținut îndepărtarea durerilor, iar ulcerațiile se vindecă în aproximativ 14 zile.

În hrana bolnavilor merită a fi avute în vedere — așa cum s-a arătat deja mai sus — particularitățile dietetice ale diferitelor soiuri de varză. Bolnavilor de stomac și intestine li se dau soiurile mai ușoare, desigur, cum ar fi gulile tinere și conopida tînără. În schimb bolnavilor suferinzi avînd un intestin leneș sau o constipație cronică le sînt mai indicate sorturile mai mari, care au o acțiune excitantă (stimulatoare) asupra pereților intestinului, cum ar fi varza verde (nemțească) și varza de Bruxelles și se vor constata influențe binefăcătoare în cazul cînd nu se constată o degenerare a florei intestinale, în care caz este mult mai indicat să se administreze un preparat de varză albă murată sub formă crudă sau gătită, ori chiar ca suc.

Spanacul înlocuiește o jumătate de farmacie

Ca la toate zarzavaturile foioase, conținutul în substanțe hrănitoare propriu zise al spanacului, nu este mare. O sută de grame de spanac conține 93 grame de apă, 2,3 gr. albumina, 0,3 gr. grăsime și 1,8 gr. hidrați de carbon, datorită cărora livrează o cantitate corespunzătoare de circa 20 calorii.

Dar important este bogatul conținut în vitamine, minerale valoroase, în formă de săruri, clorofilă și fermente. Marea lui valoare fiziologică din punct de vedere hrănitor reiese din examinarea de mai jos a modului de acțiune a spanacului.

Elementele eficiente ale spanacului sînt atît de numeroase, încît ele — așa cum s-a exprimat acest fapt în mod plastic — înlocuiesc o jumătate de farmacie. Această afirmație nu cuprinde nici de acum o exagerare. Acest prețios zarzavat folositor este bogat în calcar, fosfor și sulf. Chiar și numai prin aceste trei elemente ar putea să stea într-un loc preeminent în planul nostru de alimentație. Dar partea cea mai importantă urmează abia: spanacul conține o combinație ideală a tuturor acelor mijloace (remedii) medicamentose mai principale pe care le cunoaștem noi ca necesare și eficiente în procesul de hematopoieză (formare a singelui) și anume: arsen (0,009 mg. în 100 gr.) Cupru, iod, fier, (10 mg. în 100 gr.) vitamină C și clorofilă, care din punct de vedere chimic este foarte apropiată de substanța colorantă a singelui nostru (hemoglobina).

Ce farmacie ne-ar putea livra o combinație mai fericită? Preparatele de fier realizate de noi pe baze sintetice, nu dau rezultate mai bune decît sucul de spanac proaspăt, crud și chiar sucul de urzici, care au și ele însușiri asemănătoare. Spanacul s-a arătat valoros pentru fete anemice în perioada de creștere, la accelerarea înlocuirii singelui după operații ca și în cazul unor hemoragii interne, evidente sau ascunse, sau a căror eventuală tratare pe cale chirurgicală desigur că nu trebuie neglijată.

Dar, chiar dacă cele de mai sus n-ar arăta în mod îndestulător, valoarea deosebită a spanacului, vom adăuga că spanacul se situează categoric în fruntea tuturor zarzavaturilor prin conținutul său în albumină, vita-

ZI DE PRIMĂVARĂ

Au înflorit la noi salcinii.
Și trandafirii-au înflorit.
Parfumul lor îl sunț în aer
Azi pretutindeni răspîndit.

E cald. E-o zi de primăvară.
Se scaldă-azurul în lumină.
Eu stau culcat pe iarba moale
La noi, la țară, în grădină.

De-asupra-mi cerul își întinde
Nemărginita lui cupola;
Imi pare că-ntr-un dom mă aflu,
În nu știu care care metropolă.

Stau nemșocat de-un ceas și-n mină
O carte în... Mi-e gîndul dus
Departee... N-am citit o filă...
Am ochii ațintiți în sus.

O ciocîrlie vad... Răzbata
A ei cîntare pin' la mine.
Eu o ascult în timp ce-npreajmă
Roiesc o droaie de albine.

Cei doi cireși ce-mi stau la creștet
De rod avîndu-și ramii grei,
Mă-mbie darnici să-nțind mina
Și rumen rod să rup din ei.

Alături, la un pas de mine,
Rîd macii și bujorii-n soare.
De dragul lor hoinarii fluturi
Nu pregetă-mprejur să zboare.

Stînd așezat pe iarba moale,
Eu cat la tot ce-n jur se-ntîmplă...
Cat ne-nceat... Dar după-o vreme
Duc degetul încet la tîmplă.

Și, cum fînta mea-i pătrunsă
De admirație adîncă
Pentru Acel ce-a făcut toate:
Cer, floare, flutur, jărăbă, stîncă.

Exclam, lăsînd de-acumă stobod
Un gînd ce nu-l pot stăpîni:
„O Doamne, cîtă măiestrie
E-n tot ce-mîna Ta zidit!”

(6) B. B. BATRINA-VOIVODENI

mine și minerale. În aeră de această, întrucât în spanac predomină elementele alcaline față de cele acide, în cazul unui consum mai apreciabil de spanac, urina va înclina spre o reacție alcalină bineînțeles considerând că nu se vor consuma prea multe alimente producătoare de acizi, cum ar fi carnea, ouăle, leguminoase, nuci, și produse cerealiere — lucru pe care căutam să-l realizăm la predispoziții bolnăvicioase spre intoxicare și spre eliminare de clorură de sodiu. Nu este acesta un exemplu nimeritor de acțiune multiplă?

Lotuși, eficiența spanacului, în baza conținutului său în vitamine, atât de bogat, merge încă mai departe.

Spanacul cuprinde vitamina A în cantități apreciabile, așa dar o vitamină protectoare a pielii și a mucoaselor, care nu este vătămățată în mod mai esențial nici măcar prin fierbere, tierbere înăbușită, sau conservare. Nici conținutul destul de însemnat în vitamina B și C nu trebuie trecut cu vederea. Aceste însușiri arată în mod limpede că spanacul și suc de spanac joacă un rol proeminent în vindecarea bolilor provocate de o lipsă în organism (deficiență) mai ales în perioada de alăptare. Același lucru se poate spune cu privire la alimentația bolnavilor.

Lotuși acest imn de laudă la adresa spanacului mai are încă o strofă, care nu trebuie să fie uitată. Această strofă a fost cântată de acum de vechii arabi. Ei știau că „spanacul este bun pentru făt, vindecă gălbănirea și face scaun moale”. Această constatare străveche și această observare înțeleaptă noi o înțelegem cu adevărat abia astăzi, după ce s-a descoperit în spanac „Secretinul” care în combinație cu „sa-ninele” (substanțe asemănătoare cu săpunul) exercită o acțiune de accelerare a secreției ficatului, bășicii fier, pancreasului, stomacului și intestinelor.

UTILIZARE

1. Ca plantă medicinală. Acțiunea vindecătoare a spanacului sau a sucului de spanac este consacrată (înțemeiată) pe baza constatărilor străvechi și a cercetărilor științifice moderne în anemie (mai ales în formele așa numite hypochrome) erupții dermice cronice (eczeme), constipație, hipofuncțiunea principalelor glande ale digestiei (ficatul și pancreasul), scrofula și în boli provocate de avitaminoză, pe care le înțelegem încă și în zilele noastre.

2. Ca hrană (aliment). Întrucât spanacul are nu numai însușiri vindecătoare, ci posedă și puteri profilactice. Ii vom acorda locul convenit în bucătăria noastră și vom întrebuița cât se poate de des spanac proaspăt, la care apa în care a fiert va fi mereu întrebuițată la prepararea lui, pentru a nu se provoca nici o diminuare a valorii sale.

SLUJBA DE MARE PREOT A LUI HRISTÓS

(Urmare din pag. 5-a)

va forma caracterele noastre după propria Sa voință.

Hristos S-a legat pe Sine să fie Inlocuitorul și Garantul nostru și El nu va neglija niciunul dintre aceste două. El e un izvor inepuizabil de ascultare desăvârșită, ca rezultat al ascultării Sale. În ceruri, meritele Sale, tăgăduirea și sacrificiul Său de Sine, sint adunate și depozitate ca tămii spre a fi prezentate — oferite — împreună cu rugăciunile poporului Său. În timp ce rugăciunile sincere și unile ale păcătoșilor urcă la tronul lui Dumnezeu, Hristos le îmbină cu meritele propriei Sale Vieți de ascultare desăvârșită. Rugăciunile noastre sint parfumate cu această tămie. Hristos S-a legat pe Sine să mijlocească în favoarea noastră și Tatăl ascultă totdeauna pe Fiul Său.

Hristos ca Marele nostru Preot, reprezintă pe poporul Său în calitate de Unuia care are autoritate. Căstigând lupta împotriva celui rău, El stă acum ca o călăuză pentru viața veșnică — împărăția luminii și păcii.

„Conducătorul mântuirii noastre mijlocește pentru poporul Său, nu ca un petiționar care orea să miște inima Tatălui cu milă, ci ca un biruitor care pretinde trofele biruinței Sale”

Prin viața Sa nepătă, prin ascultarea Sa și prin moartea Sa pe crucea de pe Golgota, Hristos mijlocește pentru neamul pierdut. Și acum, Conducătorul mântuirii noastre nu mijlocește pentru noi ca un simplu petiționar, ci ca un cuceritor care pretinde biruința Sa. Jertfa Sa este deplină și ca Mijlocitor al nostru. El își exercită lucrarea hotărâtă de Sine Insuși, ținând înaintea lui Dumnezeu cădelnița care conține meritele Sale nepătate și rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. Parfumate cu parfumul propriei Sale neprihăniri, acestea urcă la Dumnezeu ca un miros plăcut. Jertfa este primită în totul și iertarea acordată acoperă orice nelegiuire.

SFIRȘITUL PACATULUI

Adventistii nu au nici o teorie de dublă ispășire. „Hristos ne-a răscumpărat”. Gal. 3, 13 „odată pentru totdeauna”. Ebr. 10, 10. Dar noi credem că întregul tablou al ispășirii și slujirii Mântuitorului nostru nu este înțeles totdeauna chiar de cei care-L iubesc cu toată sinceritatea și cinstea Cuviintului Său. O creațiune curățită în care autorul păcatului și toate ostirile sale cele rele, sint nimicite cu desăvârșire. — descoperă măreția, gloria și puterea Mântuitorului nostru crucificat și înviat. Noi privim înainte spre acea zi, când păcatul fiind desființat, toate

glasurile din univers se vor uni în cântarea răscumpărării: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat”.

Urechile noastre se străduiesc să prindă muzica acelei mărețe laude care, așa după cum declară profetul Ioan, începe la tronul lui Dumnezeu apoi se propagă în întregul univers, până când fiecare creatură care este sub ceruri, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicind: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie laude, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor”. Apoc. 5, 13.

C. A.

Steaua din Betleem

Lucesc pe boltă stele mii
Dind pururi farmec nopților,
Dar noaptea greului păcat
N-o luminează raza lor!

Imi place licărul lor viu
Și-l cînt adesea în poem,
Dar ne-nțrecută-n străluciri
E steaua cea din Betleem!

În miez de zi sau pe-nserat,
Oriunde merg pe-al vieții drum,
Eu, Steaua cea din Betleem,
O iau drept candelă acum!

O, inimă, tresaltă-n piept!
Tu porți sublimul diadem;
În nesfârșite veșnicii,
Porți Steua cea din Betleem!

M. CHELCEA

Scrisoare de rămas bun către un fiu

(Urmare din pag. 16)

care strălucește; și strălucește fără să vorbească.

— Fă tot ce merită să fie răsplătit, dar nu pretinde răsplata.

— Când ai un necaz spune-ți ție și la nimeni altul.

— Să ai mereu gânduri bune.

— Când voi muri închide-mi ochii, dar nu plînge.

— Stai lângă mata ta și onorează-o atîta timp cît trăiește și înmormîntez-o lângă mine.

— Caută și meditează zilnic la drumul cel bun și silește-te să-l găsești. Ai curaj și fii de folos ție, și tuturor cu care te vei întîlni pe drumul vieții.